

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1000

DE LICHTEN VAN PARIJS.

fr. 1.50

Verbitterd bleef de bandiet doorvechten, in het wilde stekend met zijn mes.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De lichten van Parijs.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE BEROOVING IN DE RUE BEAUMARCHAIS.

Brissac, de maître d'hotel van Freiherr Erich von Zahn, kwam met een ruk overeind in zijn bed zitten, keek verbijsterd in het rond, zag vaag de omtrekken van het raam in de dichte duisternis, stak tastend de hand uit naar den schakelaar van het nachtlampje en knipte het aan.

Hij moest even met zijn ronde oogen knippen, en daar hij volkomen kaal was, met uitzondering van een paar grappige krulletjes boven de ooren, zoo geelk hij op dat oogenblik merkwaardig veel op een booze kerkuil.

Toen hij wat aan het licht gewend was, keek hij op zijn wekker.

Die wees het tweede uur in den nacht aan.

En toen luisterde hij opnieuw, en dat gaf hem een nieuwe schok naar het scheen, en hij vloog uit zijn bed, schoot haastig een pantalon aan, vervolgens een luster colbertje, tenslotte zijn getijgerde pantoffels, die hij het toppunt van weelde vond en daar hij de bretels in de haast vergeten had, slingerden die achter hem aan als een gevorkte staart, zoodat hij nu niet langer op een uil, maar op een zonderling, zwart gedierte leek, zonder bepaalden soortnaam, en het meest gelijkend op een flink uit de kluiten gewassen chimpansee — want de

trouwe Brissac had in den dienst van vele heeren zijn tekorte beentjes krom geloopt.

Hij liet het licht branden en snelde zoo vlug hij kon de trappen af, toestuivend op het verschrikkelijk misbaar dat hij eerst niet kon localiseeren, maar dat afkomstig moest zijn uit een der kleinere vertrekken in het prachtige huis, hetwelk Freiherr von Zahn placht te gebruiken, indien hij nog laat op den avond bezoek kreeg van deze of gene dame, die zeer bijzonder met hem bevriend was.

De deur van die kamer stond aan, er brandde volop licht, en de zeer ontstelde Brissac had dus niets anders te doen dan die deur verder open te stooten, en binnen te treden.

Hij bleef aanvankelijk stokstijf van verbazing en schrik staan, en daar was dan ook wel reden toe.

Ongeveer in het midden van het vertrek, op het gedeelte van den vloer dat niet met een kleed was bedekt, stond een zeer zware, ouderwetsche stoel, waarschijnlijk afkomstig uit de Nederlanden, toen men daar omtrent het midden van de Zeventiende Eeuw van die geweldige meubelstukken bouwde, die nog driehonderd jaren later de bewondering van den nazaat zouden wekken.

En op dien stoel vastgebonden zat Freiherr von Zahn, met zijn voeten stampend, al wat hij kon op den parketvloer, en zich zoodanig wringend, dat het zware meubel met twee pooten tegelijk dreunend op den vloer neerbonsde.

Hij had een prop in den mond, een van zijn eigen servetten, en een tweede lag op de keurig gedekte tafel, dicht bij een der twee ramen, beschenen door het licht van een bronzen vloerlamp.

De Freiherr was bijna blauw in zijn gezicht, nog meer van woede dan benauwdheid, en hij deed op dit oogenblik alle pogingen, na zijn enkels, ook zijn armen van de touwen te bevrijden.

Hij hield met dit gespartel op, zoodra hij zijn bediende zag, die nu eindelijk zijn schrik te boven kwam, op zijn meester toesnelde, en hem met trillende vingers den doek uit den mond trok.

Freiherr van Zahn kon oorspronkelijk geen geluid uitbrengen, want zijn keel was geheel droog, en moest een oogenblikje zwijgend toezien, hoe Brissac zich afmatte met zijn poging, de door een vakman gelegde knopen uit het touw te halen, totdat hij in staat was om op schorren toon uit te roepen:

— Houdt op, uilskuiken! Mes — op tafel — doorsnijden!

Brissac snelde op de tafel toe, kwam terug met een zilveren dessertmesje, boog dit krom bij zijn eerste poging om door het pinkdikke touw te snijden, waarop het gelaat van zijn meester van groen vuurrood werd, en hij zich weer terugrepte naar de tafel, waarop hij kwam aansnellen met een vervaarlijk voorsnijmes, dat angstig dicht bij het gelaat van den toornigen edelman begon te manoeuvreeren.

Maar het was in ieder geval een zeer scherp mes, al was het dan bezwaarlijk te hanteeren, het ging door het touw heen, met eenige moeite, en nu sprong von Zahn op; en bulderde:

— Politie! Haal onmiddellijk de politie Brissac!

— Mijn hemel, wat is er gebeurd, Monsieur? vroeg Brissac verbijsterd en sidderend van opwinding. Hebben ze U gebonden?

— Neen, dat heb ik zelf gedaan — voor de grap! brulde von Zahn. Doe niet zulke diote vragen man, maar volg mijn beve en op! Tenminste — als ze de telefoondraden niet hebben doorgesneden, want daar lees je tegenwoordig ook al van. Ik zal zelf naar de brandkast gaan kijken. Is de vrouw er nog? Laat het caronje arresteeren.

— Welke vrouw, Monsieur? vroeg Brissac,

en nu geleek hij weer sprekend op een uil, bij het wijdopensperren van zijn ronde lichtgrijze oogen.

— Ze moet nog in de buurt zijn! Ze kan nog onmogelijk ver weg zijn!

Op dat oogenblik klonk er uit de aangrenzende kamer eenig gerucht waarop von Zahn naar de breede vleugeldeuren rende, ze openwierp en met een kreet van verbazing bleef stilstaan.

Op den breedten divan lag een zeer mooie in een fraai avondtoilet gekleede vrouw, ook al met een prop in den mond, en op afdoende wijze gebonden.

— Maar dat is Madame Germaine de Saintlys! riep Brissac, die zijn meester gevolgd was.

— Natuurlijk, domkop! Wie zou het anders zijn? Zij heeft mij gisterennacht vergezeld — steekt daar soms iets bijzonders in?

Brissac wachtte er zich wel voor, antwoord op deze vraag te geven. Inderdaad was het volstrekt niets bijzonders, dat de schatrijke Oostenrijksche Freiherr, dien hij nu sedert een jaar of acht diende, dat wil zeggen zoolang hij in Parijs woonde, een zijner schoone vriendinnen op een souper noodigde, in zijn eigen prachtig huis aan de Rue de Beaumarchais, zonder het noodig te achten, zijn maître d'hotel zijn kamerbediende of zijn huisknecht te wekken.

Alles was steeds zoo ingericht, dat met geringe moeite de Freiherr zelf een koud zeer smakelijk souper kon aanrichten.

Brissac kende Germaine de Saintlys overigens zeer goed, tenminste van gezicht. Zij was een beroemde revuester geweest in haar tijd, dat wil zeggen nog geen twee jaar geleden, totdat zij eensklaps haar vlucht had genomen, na kennismaking met een zeer machtig en rijk heer uit een der Balkanlanden, die haar als het ware beroemd had gemaakt. Zij bezat zeer veel rijke vrienden, maar toch was zij de bohème gebleven van vroeger, en men fluisterde zelfs van haar, dat zij een gevaarlijk schepsel was, en connecties had met duistere elementen in de onderwereld van Parijs.

En terwijl Brissac dit stond te overdenken, snelde von Zahn op de vrouw toe rukte haar tamelijk onzacht de prop uit den mond, en bulderde, zonder de touwen aan te raken die haar bonden:

— Het was dus een hinderlaag, canaille! Je hebt de deur voor je twee medeplichtigen geopend, die mij beroofd hebben!

— En mij dan? Hebben ze mij soms niet leeggeplunderd? riep de vrouw op een toon vol wrok. Maar die touwen dadelijk los — ze snijden in mijn huid!

— Om je te laten wegloopen? Ik denk

er niet aan! zeide de Oostenrijksche edelman wraakzuchtig.

— Maar zie je dan niet eens dat ik al mijn juweelen mis? gilde Germaine op den rand van een flauwte. Alles hebben ze mij afgestolen, tot mijn ringen toe! Voor een waarde van meer dan driehonderd duizend francs!

Een kort oogenblik scheen von Zahn te twijfelen. Toen liet hij een kort lachje hooren en zeide:

— De comédie is goed op touw gezet, maar mij vang je er niet mee! Wie zou je kunnen belletten, morgen je zoogenaamde gestolen juweelen weer van de dieven in ontvangst te gaan nemen?

De vrouw zweeg, wierp den man tegenover haar een blik vol minachting en haat toe, haalde de schouders op, en wendde toen haar gelaat naar den muur.

Von Zahn echter keerde zich naar zijn bediende om en snauwde hem toe:

— Denk je daar nog lang te blijven staan, Brissac? Ik heb je gezegd dat je de politie zoudt opbellen! Er is al een kostbaar half uur verstreken nadat ik gebonden ben! Wacht een oogenblikje — misschien snappen wij hen nog bij de brandkast!

— Als ze daar nog aan bezig waren Monsieur, dan zullen ze op het geraas in de kamer ernaast toch wel zijn weggelopen, merkte Brissac op.

— Dat is waar — maar toch is het mogelijk, dat zij zoo in hun arbeid verdiept waren —

Plotseling hield hij midden in den zin op, stak snel zijn hand in zijn zak, haalde ze er langzaam weer uit, en besloot op heeschen toon:

— Dat is waar ook — dat had ik vergeten — die twee schurken hebben mij mijn sleutels eenvoudig uit mijn zak genomen! Ze behoefden de brandkast alleen maar te openen, en uit te nemen wat er in lag! Misschien — de combinatie — ga mee Brissac!

Freiherr von Zahn was in den oorlog infanterie-officier geweest, en niet achter het front, maar in de oopgraven, en bang was hij zeker niet. Hij snelde het vertrek uit, door Brissac op eenigen afstand gevolgd, voorzag zich in de kleine bibliotheekkamer van een revolver, die daar in een tafellade lag, en ijelde al weer verder, naar zijn werkvertrek, dat één verdieping hooger was gelegen. Hij rukte de deur wijd open, en keek in een stikdonker vertrek, waar alle gordijnen zorgvuldig voor de vensters waren dichtgetrokken.

Hij knipte het elektrische licht aan, slaakte een kreet van woede, de deur van de brandkast stond open, en in het slot stak nog de sleutel

los gemaakt van den bos die op den grond lag.

— Dat is op den tast gedaan, Monsieur, riep Brissac uit. Ik heb mij laten vertellen dat er inbrekers zijn, maar niet veel, met zulke fijne en zachte vingertoppen, dat zij in staat zijn om een ingewikkelde combinatie....

— Leuter niet over je combinatie, maar combineer — — ik wil zeggen telefoneer de politie! Ik zal intusschen de schade opnemen.

— Denk om de vingerafdrukken, Monsieur, waarschuwde Brissac hem, de telefoon ter hand nemend.

— Welke vingerafdrukken, ezel?

— Wel, die van de inbrekers! antwoordde Brissac beleedigd. Die moeten ongeschonden blijven voor het onderzoek.

En eindelijk stelde hij zich dan toch in verbinding met het dichtstbijzijnde politiebureau, terwijl von Zahn, grommend als een woedende beer, de weinige papieren uit zijn brandkast haalde die zich daar nog bevonden.

— Alles wat er van waarde in de kast lag. Tweeduizend dollars, achthonderd pond sterling, meer dan tachtigduizend francs, wat effecten, mijn diamanten ringen, en nog andere kostbare sieraden! Nu, deze avond zal mij heugen!

— Dat is te hopen! zeide Brissac, maar hij zeide het heel zachtjes. Von Zahn wierp de brandkast nog een wraakgierigen blik toe, alsof dat wezenlooze stalen meubel aansprakelijk was voor het geleden verlies, en ging toen langzaam de kamer uit, daalde de trap weer af, ging de bibliotheek binnen, en wachtte daar, wat kalmer, de komst van de politie af.

Een kwartier later ongeveer werd er gescheld, hij hoorde Brissac de voordeur openen en eenige tellen later traden een commissaris van politie en een inspecteur het vertrek binnen, terwijl een agent zich bescheiden op de gang terugtrok, klaar om in te grijpen als het noodig was.

De commissaris, die natuurlijk een man als Von Zahn die er een renstal op nahield en zeer veel geld uitgaf, wel kende, al was het dan maar van naam, boog, en zeide:

— Ik ben commissaris Colincourt, van deze wijk en Inspecteur Dumoulin. Uw bediende zeide dat zooeven een overval heeft plaatsgehad en dat de vrouw die U hier heeft gebracht, zich nog in huis bevindt. U verdenkt haar van medeplichtigheid?

— Ik verdenk haar niet alleen — ik ben vast overtuigd dat zij behulpzaam is geweest mij te berooven! Zij moet den huissleutel in handen hebben weten te spelen van de twee bandieten die mijn brandkast hebben leeggegap, want ik mis dien sleutel en ik herinner

mij nu heel goed, dat zij mij tijdens het souper verlaten heeft! Waarschijnlijk heeft ze mij toen den huissleutel weten te ontfutselen, dien ik altijd los in mijn zak draag!

— Waar is die vrouw nu? Hebt gij haar ergens opgesloten?

— De kerels hebben haar gebonden en en voor de leus van haar juweelen beroofd!

— Voor de leus? herhaalde de commissaris verwonderd.

— Natuurlijk! En gebonden ook! Ik ben er zeker van dat zij morgen gezamenlijk om mij zullen lachen, als zij die juweelen weer in ontvangst gaat nemen.

— Hoe heet de vrouw? vroeg de commissaris, den Oostenrijker strak aanziende.

— Ik ken haar alleen onder haar tooneelnaam — Germaine de Saintlys!

— Ah, is die het? riep de Commissaris uit, zijn ruige wenkbrauwen hoog optrekkend. Dan zou Uw opvatting wel eens juist kunnen zijn. Vertelt U mij in het kort even, voor wij haar opzoeken, wat er gebeurd is.

— Dat is in enkele woorden te verhalen, Mijnheer. Gisterenavond bezocht ik den zesdaagschen wielervedstrijd in het Velodrome d'Hiver. Ik ontmoette daar Germaine — die vrouw, wil ik zeggen! Ik had veertien dagen tevoren kennis met haar gemaakt op een groot liefdadigheidsbal, en ik noodigde haar uit met mij hier in mijn huis te soupeeren. Ik weet zeker dat zij mij bij die gelegenheid tot tweemaal toe heeft verlaten. Ik weet beslist dat ik volmaakt nuchter was. Ik ben een Oostenrijker en ik kan heel wat verdragen! Even nadat zij voor de tweede maal was weggegaan, door een tusschendeur, die naar een weinig gebruikte voorkamer voert, hoorde ik haar plotseling schreeuwen, en ik stond natuurlijk dadelijk op om te gaan zien wat er aan schortte. In de kamer trof ik twee kerels aan, met zwarte kapen over hun hoofd en terwijl een hunner bij Germaine — bij de vrouw achterbleef, dwong de tweede mij met zijn revolver in de vuist de eetkamer weer binnen te gaan, bond mij op een der zwaarste stoelen vast, stopte mij een prop in den mond en ontnam mij mijn sleutelbos. Maar eerst zeide die man, dat ik mijn verdiende loon kreeg, dat de vrouw die ik had uitgenoodigd een dievegge was, en dat zij het was, die hen had binnengelaten! De rest zult U zich we kunnen voorstellen. Om hun medeplichtige vrij te pleiten hebben zij haar naderhand gebonden.

De commissaris van politie keek von Zahn met een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat aan, en zeide toen:

— U moet mij de opmerking ten goede hou-

den, Mijnheer von Zahn — het schijnt U geheel te ontgaan, hoe onlogisch uw gedachtengang is! Gij verzekert eerst dat een der inbrekers de vrouw beschuldigde en zeide dat zij haar geholpen hadden en dan zou hij haar niettemin toch binden, om haar onschuld te doen gelooven?

— Dan deed hij het niet daarom — dan deed hij het om haar in handen van de politie te doen vallen!

— Een medeplichtige? Waarom? Waarom betichtte hij haar zoo plotseling, nadat zij hen een groote dienst had bewezen?

Von Zahn had zoo poedig geen antwoord klaar en hij deed dus wat de meeste menschen in zulk een geval doen — hij werd grof!

— Ik ben geen politieagent — het is aan de politie om dat uit te maken! In ieder geval ligt zij nu gebonden op een sofa, en de schurken hebben haar, zooals ik al zei van al haar juweelen beroofd!

Commissaris Colincourt glimlachte op dezelfde eigenaardige wijze van daareven, haalde opmerkzaam zijn breede schouders op en zeide toen dadelijk kortaf:

— Wij zullen wel zien, Mijnheer von Zahn. Wee zoo goed, ons bij haar te brengen.

Zwijgend ging de kleine groep mannen het aangrenzende vertrek binnen, de bewuste voorkamer, waar Germaine de Saintlys nog altijd met gebonden handen en enkels lag, stevig op den divan vastgesnoerd.

Zij wendde pas het hoofd om toen zij de haar vreemde stem van den commissaris hoorde, die zei:

— Ik heb zoeven uit den mond van Mijnheer von Zahn het verhaal van deze nacht gehoord, Germaine de Saintlys. Hij beschuldigt U ervan, dat gij de twee beroovers hier hebt binnengelaten, door hen de huissleutels in handen te spelen. Wat heb gij hierop te zeggen?

— Kijk naar mijn hals, mijn armen en mijn vingers! zeide de vrouw schor van woede. Als hij eerlijk is, dan moet die mooie mijnheer bekennen, dat ik hier in zijn huis kwam met een kapitaal aan juweelen!

— Dat heb ik al tienmaal erkend! zeide Von Zahn grof. En voor de elfde maal wil ik het nog wel eens herhalen! Maar ik zeg, dat je medeplichtigen je dat alles morgen weer zullen teruggeven, zoodra je hen ontmoet!

De commissaris was op de sofa toegetreden, maakte de knellende touwen los en vroeg koeltjes, zoodra de vrouw op haar voeten stond:

— Is U van plan om kalm mee te gaan?

— U gelooft hem dus? Jullie nemen me mee? riep de vrouw, heftig vertoornd en haar

zwarte oogen glinsterend van woede.

— Dat ben ik verplicht. Die zaak moet nauwkeurig onderzocht worden. De aanklacht van Mijnheer von Zahn is hoogst ernstig. Inspecteur, zorg voor deze vrouw!

De Inspecteur nam Germaine vrij onzacht bij den arm, en voerde haar weg. De Commissaris echter trad de kamer binnen waar nog altijd de souper tafel stond, liep met zijn handen op zijn rug een paar malen door het vertrek, en zeide toen, zich tot von Zahn wendend:

— Om U de waarheid te zeggen, mijnheer von Zahn — het lijkt er heel veel op, alsof gij gelijk hebt. Er is geen spoor van braak voor zoover wij kunnen zien, en die twee kerels kunnen natuurlijk niet als duifjes door een zolderraam zijn binnengevlogen. Wij zullen de vrouw eens duchtig aan den tand voelen! Kunt U over een paar uren op het bureau komen voor nadere inlichtingen? Kunt U mij nu reeds een beschrijving geven van de dieven?

— Alleen deze, de eene was ongeveer een hoofd grooter dan de andere. Hij maakte gebruik van een automatisch legerpistool. Van hun gezicht was natuurlijk niets te zien. Zij droegen een zwarte kap, zooals ik zei.

— Hun kleeding? vroeg de commissaris.

— Ordinaire regenjassen — meer heb ik niet kunnen opmerken.

Colincourt haalde de schouders op, en zei knor ig:

— Daaraan hebben wij natuurlijk niets! Ik vrees, mijnheer von Zahn, dat deze zaak zeer moeilijk zal zijn op te lossen.

— Laat haar voor mijn part heelemaal loopen, brieschte de Oostenrijker. Het is zoo aangenaam niet, in een rechtzaak te worden

betrokken.

— Pardon — de zaak is nu eenmaal aan het rollen gebracht! hernam Colincourt koeltjes. En het recht moet zijn loop hebben.

— Doe dan wat U niet laten kunt! besloot von Zahn, hem den rug toedraaiend. Ik heb verklaard wat er te verklaren viel, maar bevrijdt mij van dat wijf, hoe eerder hoe liever!

— Wij zullen haar meenemen, en U berichten wanneer Uw komst op het bureau gewenscht is.

Een lichte, hoffelijke buiging, en de commissaris ging de zijkamer weer binnen, gelastte Germaine de Saintlys op te staan, en kalm met den Inspecteur en den agent mee te gaan. Hij zelf sloot den kleinen stoet.

Een kwartier nadat de politie vertrokken was kreeg von Zahn den inval nog eens een poging te wagen, de zaak maar te laten rusten, ook al zou die hem enige duizenden kosten. Hij schelde het Hoofdbureau van Politie op, dat hem naar het bureau van zijn wijk verwees.

Niet zonder eenige moeite wist hij verbinding te krijgen met den wijkcommissaris. En daarbij vernam hij een paar dingen, die hem met een woedenden vloek het toestel deden neersmijten.

Ten eerste heette de Commissaris niet Colincourt, maar heel prozaisch Dubois, ten tweede had hij dien morgen zijn bureau niet verlaten, en ten derde was er volstrekt geen mededeeling ontvangen van een nachtelijke berooving in het huis van den Freiherr.

Von Zahn viel in den stoel neer, en gromde met zijn vuist op de leuning beukend:

— Wie voor den duivel, was dan die kerel die die comédie heeft opgevoerd?

BATCO DE WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

HET HUIS VAN GERMAINE.

Germaine de Saintlys stapte zonder een spoor van geestdrift in de groote auto, waarvan de agent die op post had gestaan, een groote vierkante kerel, met een sarcastisch glimlachje, het portier openhield.

Bijna werktuigelijk draaide Germaine aanstonds aan de kruk van het tegenoverliggende portier, om te zien of dat soms kon worden opengemaakt, maar het zat onwrikbaar vast!

De commissaris glimlachte maar eens en zei, als verontschuldigd:

— Wij nemen natuurlijk onze kleine voorzorgen, Madame! Dat is een vinding van mij, het portier kan geopend worden, maar — dan moet men eerst de plaats weten van het knopje, waardoor de elektrische grendel verschoven kan worden! Het is maar een kwestie van weten!

En met deze woorden nam hij naast haar plaats, terwijl de Inspecteur een der strapontins neerklapte, de chauffeur achter het stuurwiel plaatsnam en daar bleef zitten met het oor aan de spreekbuis, die zich binnen in den wagen bevond.

— En waar brengen jullie me nu eigenlijk heen? vroeg de vrouw kwaad.

— Een vreemde vraag! Natuurlijk naar het politiebureau!

— Maar ik heb je toch al gezegd dat ik met de zaak niets uitstaande heb, en dat ik zelf het lachtoffer ben geworden van die kerels! Ik heb er niets mee te maken! Die geschiedenis kost mij een fortuin aan juweelen!

— Dat zullen wij daarginds wel uitmaken! hernam de commissaris met het gummi einde van de spreekbuis al in zijn hand.

— Maar ze zullen me toch niet durven houden? vroeg de vrouw, bijna dreigend.

— Ik vrees dat ze dat juist wel zullen doen, Madame!

— Dan wil ik eerst naar mijn huis! Dan heb ik maatregelen te treffen! Het is een schandaal, om mij in dit toilet mee te nemen. Ik zit hier voor gek! Laat tenminste de gordijntjes neer. Ik met mijn avondtoilet zonder juweelen!

— Dat kunt U gedaan krijgen! zeide de commissaris galant, en hij trok onmiddellijk de gordijntjes neer voor de breede portieramen. Ik moet er echter Uw aandacht op vestigen,

dat de zon pas over een half uur zal opkomen — als zij dat tenminste denkt te doen! Wat Uw eerste verzoek betreft — ik geloof dat ik dat wel kan inwilligen, zonder aan mijn plicht te kort te doen. U woont in de Rue de Boëtie, nr. 43 nietwaar?

En zonder het antwoord af te wachten zeide de commissaris in het mondstuk van de spreekbuis:

— Vlug naar de Rue de Boëtie, 43, Jacques!

Germaine wendde langzaam en met een uitdrukking van groote verbazing in haar donkere oogen, haar gelaat naar den commissaris en vroeg:

— Waarom spreekt U Engelsch?

— Deed ik dat? vroeg Mijnheer Colincourt met een onschuldig gezicht. Maar waar zijn mijn hersens! Het moet een vergissing van mij zijn geweest.

En hij herhaalde het bevel nog eens in het Fransch.

Germaine had zich achterovergeworpen en sloot de oogen, blijkbaar vast van plan, geen aandacht meer te wijden aan die onhebbelijke politiemannen, die haar van haar vrijheid waren komen berooven.

Want daarop zou he wel uitdraaien als die ellendige von Zahn bij zijn beschuldiging bleef.

En nu zij de oogen gesloten had kon zij ook beter nadenken over een zekeren helper die haar op von Zahn had afgezonden, maar die jammerlijk moest zijn gefaald in zijn onderneming!

Hoe was alles toch gebeurd, en hoe waren juist die twee kerels me hun zwarte kappen verschenen, nauwkeurig op hetzelfde oogeblik dat zij dien helper verwachtte?

Daar was maar een enkele verklaring voor — in zijn plaats hadden zij den sleutel opgevangen, die zij aan von Zahn ontfutseld had, en in den duisteren nacht uit het raam had geworpen.

Zij had de gestalte van haar medeplichtige toch duidelijk meenen te herkennen! Hij kon het echter niet geweest zijn. Maar wat was er dan van hem geworden? Zouden zij — zouden die twee geheimzinnige inbrekers hem misschien hebben gedood?

— Neen hij is niet dood Germaine de Saintlys,

klonk een stem dicht bij haar oor!

Zij opende plotseling wijd haar oogen weder, en staarde recht in de diepzwarte pupillen, in de groote, grijze oogen van den Commissaris.

Hoe was het mogelijk dat de eene mensch zoo nauwkeurig de gedachten kon lezen van den anderen?

En reeds ging de Commissaris rustig voort:

— Je dacht aan Rovello? Je dacht aan Mister X den gevaarlijken bendeleider, die omstreeks een week geleden uit Londen is weten te ontsnappen, waar de politie hem zoo ijverig zoekt? Ik zeg je nogmaals — dood is hij niet! Hij is zelfs op vrije voeten en hij heeft zich op een handige wijze weten te bevrijden — hier is het touw, waarmee wij hem bonden!

De Commissaris had een vrij dik en sterk touw uit zijn zak gehaald benevens een roode zakdoek, die hij de vrouw toonde.

Het was alsof een onweerstaanbare macht haar oogen gekluisterd hield aan die van den man die naast haar zat.

Alleen was nog maar de klank van zijn laatste woorden in haar hoofd.

Wat bedoelde hij er mee? Was het scherts? Dat kon toch onmogelijk!

Maar toen plotseling was het, alsof zij iets herkende in die sterke, dwingende oogen, die tot in haar hersens schenen te branden. Zij moest die oogen vroeger hebben gezien, heel kort geleden nog — maar waar?

En daarop was het alsof alles in haar geest begon rond te tolleren, alsof zich een nevel lege over haar hersens, alsof haar eigen wil haar ontzonk.

Zij had nog maar alleen de kracht om met half gebroken stem te vragen:

— Deden — jullie het?

— Ja, Germaine, deze heer en ik waren „de kerels met de ordinaire overjassen” zooals Mijnheer von Zahn zoo onvriendelijk zei. Wij wisten van je voornemen, en daarom hebben wij maar inplaats van Rovello, je beschermeling, den huissleutel uit die mooie blanke handjes van je opgevangen, en hebben er een gepast misbruik van gemaakt. En toch hebben wij onze zaakjes niet behoorlijk verricht — dit touw heeft zijn plicht verzaakt, want hij heeft het met een potscherf, die hij maar voor het oprapen had, uit de rulle aarde van het roode perk uit den voortuin, waar wij hem gebonden hadden, doorgeschuurd! Maar wij willen zijn spoor niet kwijtraken, begrijp dat goed — jij moet het ons weer aanwijzen — en van daar deze kleine comédie, ten huize van Freiherr von Zahn en het feit dat ik door een aftakking van de telefoon met den bediende van Von

Zahn gesproken heb en toen tot Commissaris van Politie gepromoveerd ben!

Er was een uitdrukking van doodelijke ontsteltenis in de donkere oogen van de vrouw gekomen en zij stotterde nauwelijks verstaanbaar en met een poging om de oogen af te wenden:

— Als je de waarheid spreekt, dan ben jij — — dan ben — —

Maar verder kon Germaine niet komen! Zij kon den zin niet voltooien. Een sluier daalde ove haar geest. Het was alsof zij neerzonk in een afgrond van bewusteloosheid. Nog maar een enkel zintuig werkte — en dat was het gezicht.

Zij had van geen ander ding meer besef dan van die twee grijze oogen, die nu eens geleken op sterren, dan weer op de oogen van een luipaard, die nu eens deden denken aan een grondeloozen put, en dan weer aan gloeiende, snel rond-draaiende ballen.

— Het is zoover, Brand! zeide de Commissaris glimlachend, in het Engelsch, en hij ikte den man die voor hem zat en die het hoofd zelfs niet had omgewend op den schouder.

Dadelijk keek deze om naar de vrouw en zeide glimlachend:

— Dat is al heel gauw in zijn werk gegaan, Brand. Heel wat vlugger dan bijvoorbeeld een dag of veertien geleden met Irma Balikin, de bendeprinses, in Londen!

— Ja, die was heel wat taaier gaf de Groote Avonturier toe, maar ik had onmiddellijk aan deze vrouw gezien, hoe gemakkelijk een goed hypnotiseur haar voor zijn wil zou kunnen doen bukken. Zij heeft dat zekere ourustige, schichtige in haar doen, dat wijst op een hooge mate van hypnotische bevattelijkheid!

— Maar matten deze pogingen je zelf niet sterk af?

— Ongetwijfeld, Brand — en daarom maak ik van dit middel ook slechts zelden gebruik! Ditmaal echter had ik het nog noodig. Ik wil dat zij mij de plek noemt waar zij weet, Rovello te kunnen treffen, ieder oogenblik van den dag en van den nacht. Er moet natuurlijk zuik een plaats van afspraak zijn!

— Geloof je niet dat zij je die genoemd zou hebben ook zonder dat je haar in slaap maakte?

— In geen geval, Brand! Zij zou zich eerder hebben laten dooden! Maar ik zal dien man terugvinden, voor hij meer kwaad kan aanrichten. Hij wordt steeds gevaarlijker voor de samenleving en.... voor mij! Wat de samenleving betreft — zij zou mij interesseeren, als er niet zooveel zwakken en onbeschermden waren die ik moet helpen en bovendien bevallen zijn middelen mij niet. De kerel heeft

weten te ontsnappen uit Londen, maar wij hebben zijn spoor weten terug te vinden hier in Parijs.

— En dat heeft ons tot dusverre geen wind-eieren gelegd, zeide Charles Brand, langs zijn neus. Hare juweelen zullen zeker een paar duizend rancs waard zijn!

— Stellig — maar helaas durf ik die voorloopig niet op de markt te werpen. Juist daarom breng ik haar zoo gereedelijk naar haar huis, in de hoop, daar meer sontanten aan te treffen! Ik beroof zeer ongaarne een vrouw — maar met deze heb ik geen medelijden. Bedenk eens, op welk een minderwaardige wijze zij al dat geld heeft bijeengeraapt. En wat was zij van nacht niet van plan, von Zahn had haar slachtoffer moeten worden, als wij Rovello niet bijtijds onschadelijk hadden gemaakt. En ik wil je wel zeggen dat ik in het tegenovergestelde geval, geen oortje zou hebben gegeven voor het leven van onzen schatrijken Freiherr! Maar ik geloof dat wij nu aanstonds de plaats van bestemming zullen hebben bereikt.

Raffles had tot dusver heel zacht en in het Engelsch gesproken. Nu zeide hij luid, zich weer bedienend van de Fransche taal, en zich wendend tot de vrouw, die schijnbaar dood, bleek als een lijk in haar hoekje lag:

— Wordt wakker Germaine de Saintlys, ik beveel het je!

Germaine sloeg de oogen op. Zij stonden helder, en toch was er een zonderlinge afwezige uitdrukking in.

— En luister nu goed naar mijn woorden die ik niet zal herhalen. Wij gaan nu naar je huis! Je behandelt ons als Commissaris Colincour en Inspecteur Dumoulin.... Je zult zoo spoedig mogelijk Rovello opbellen, je vriend en beschermer, maar je zult hem niets verhalen van hetgeen er vannacht geschied is en alleen maar vragen waar je hem kunt ontmoeten. Zeg hem dat je juweelen gestolen zijn, en antwoord mij nu eens op de vraag of je boos op hem bent.

— Boos op hem? herhaalde Germaine met een vlakke, toonlooze stem, alsof zij in 'n droom sprak. Ik zou hem kunnen doodslaan. Zal hij me mijn gestolen juweelen teruggeven? Ik deed het om hem geld te verschaffen — endit is zijn dank. Hij neemt de beenen, en laat mij aan mijn lot over. Maar ik zal het hem nog wel even onder zijn neus wrijven zoodra ik hem zie.

— Een voortreffelijk voornemen. Houdt je daaraan zei Raffles sarcastisch.

Toen haalde hij een zakspiegeltje uit zijn vestzak, en overtuigde zich dat zijn uiterlijk nog volmaakt in orde was.

Een bijzondere kleurstof gaf zijn gelaat een

olijfkleurige tint, een glanzende dikke pikzwarte snor veranderde zijn fijnbesneden gelaat onherkenbaar. Zijn edelgevormde wenkbrauwen gingen schuil onder namaaksels en zijn eigen haar was verborgen onder een voortreffelijk vervaardigde pruik, waarop het kaashoedje stond, zonder hetwelk geen enkele commissaris van politie in de Fransche hoofdstad zich naar het schijnt op zijn gemak gevoelt.

Hij was elegant gekleed, en onder het jacquet droeg hij de driekleurige sjerp als teeken zijner waardigheid.

Natuurlijk mankeerde ook de wandelstok niet, evenmin als de lichtkleurige demisaison.

Tevreden borg Raffles het spiegeltje weer weg, schoof het gordijntje een weinig terzij en bemerkte dat Henderson, zijn trouwe chauffeur en helper, den weg goed onthouden had, en aanstonds de Rue de Boëtie zou inslaan.

De hemel kleurde zich in het Oosten reeds rood, toen de auto stilstond voor het aangewezen nummer.

Raffles stapte het eerst uit en zeide zacht tot Henderson, ofschoon er heinde en ver geen sterveling te zien was:

— Trek nu maar spoedig binnen in den wagen je uniform uit, die een beetje gevaarlijk is, omdat je niet al te goed met het Fransch overweg kunt.

— Overweg kunt, Mylord? Het is heel wat erger — ik heb eeuwig en altijd ruzie met die taal!

— Daarom moet je maar weer spoedig een Engelschman worden! Verberg de uniform goed in de geheime bergplaats en vergeet vooral de pet niet.

Toen moest Raffles plaats maken voor Germaine, die uit zichzelf uit de auto was gestapt.

Natuurlijk was de groote koetspoort gesloten, en zij was dus wel verplicht, te schellen en zodoende de concierge te wekken, zoodat deze brave vanuit zijn loge aan het koord kon trekken, dat de voordeur moest openen — al was het dan ook in een zeer slecht humeur.

Het kleine deurtje flapte open, en de vrouw trad het eerst binnen, op den voet gevolgd door Raffles en Brand.

De concierge had voor alle zekerheid licht ontstoken, en keek met een slaperig gezicht door het raampje van zijn loge naar de drie laatkomers.

Hij moest de vrouw herkennen en waarschijnlijk stond zij niet zeer hoog in de achting van dezen lastigen en onmisbaren schakel tuschen huurder en huisbaas, want hij liet een soort minachtend gebrom hooren, knipte het licht weer uit, en wierp zich zoo nadrukkelijk in zijn ijzeren ledikant, dat men het daar onder

het gewelf van de groote koetspoort kon hooren.

Links en rechts begonnen in de zijwanden de breede wenteltrappen en vlak tegenover de breede, gewelfde straatdeur, strekte zich een rond binnenpleintje uit, waarop de huisdeuren van nog drie, vier andere huizen uitkwamen.

Weer liep de vrouw vooruit, en begon de trap rechts met stappen als van een automaat te beklimmen.

Op de eerste verdieping gekomen stak zij het breede portaal over, stond stil voor een woningdeur, en strekte de hand reeds uit naar de schelknop, toen Raffles zachtjes beval:

— Niet schellen! Je hebt toch ezeker we een huissleutel!

Germaine opende zwijgend haar handtaschje dat haar geen oogenblik verlaten had, sedert zij in het huis van von Zahn van haar touwen bevrijd was, man er een Yale-sleutel uit, stak dien in het slot, en poogde de deur te openen.

— Met een grendel gesloten zeide haar vlakke, vreemdklinkende stem. Altijd, als ik een heele nacht denk weg te blijven

Raffles maakte een ongeduldig gebaar, dacht even na, en drukte toen zelf op de schelknop.

Er verliepen bijna tien minuten, hij had zelfs nog eens moeten schellen, toen werd er licht zichtbaar achter een smal ruitje naast de deur, met gebrand glas erin, het geluid klonk van grendels die worden teruggeschoven, en een slaperig, zeer slecht gehumeerd kameniertje kwam te zien, met een gezicht en oogen, dik van slaap, dat verbaasd haar mond opende bij het zien van die twee vreemde heeren, die haar meesteres vergezelden.

Even kwam er een minachtend plooitje om haar neus, en Raffles begreep daarvan onmiddellijk de beteekenis — het lieve kind meende in alle oprechtheid, dat haar meesteres wel

niet volkomen dronken, maar toch ook alles-behalve nuchter was, en zich vruchteloos een air van waardigheid poogde te geven. Dien indruk moest zij dan ook wel maken op menschen, die niet wisten hoe het met haar gesteld was.

Germaine liep, zelfs zonder het meisje te zien, regelrecht door de tamelijk breede gang achter de deur, die door het kameniertje weer gesloten werd, en ging toen toen een zeer fraai gemeubeld vertrek binnen, en het eerste voorwerp waaraan de opmerkzaamheid van Raffles zich hechtte was een fraai telefoontoestel.

Hij glimlachte en zeide tot het meisje dat wantrouwend gevolgd was:

— Gij zij maar weer rustig slapen! Wij hebben ernstig met je meesteres te spreken, hier is mijn sjerp, maar maak je niet ongerust — het zal wel niets te beduiden hebben.

De kleine Clotilde had geen rasechte Pari-sienne moeten zijn, als zij niet onmiddellijk de beteekenis van die sjerp begrepen had. Ze schrikte er dan ook wel degelijk van, en toch was zij in zekeren zin gerustgesteld — beter politie in huis dan messenstekers of gevel-klauteraars. Het was trouwens de allereerste keer dat zij haar Mevrouw op zulk een uur met verdacht bezoek zag thuiskomen.

En wel zeer nieuwsgierig maar toch rustiger, bijna onderworpen, begaf zij zich weer naar haar eenvoudig slaapvertrekje, half en half overtuigd, dat zij den volgenden dag wel naar een nieuwen dienst zou moeten lomzien.

Het zou haar niet eens zoo verwonderen, als het op een goeden dag met Mevrouw spaak zou loopen!

Het volgende oogenblik waren Raffles en Brand met de vrouw alleen.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

EEN GEVAARLIJKE ONDERNEMING.

Raffles keek met een eigenaardigen glimlach en de handen in de zijde gesteund toe, hoe de vrouw blijkbaar zonder bepaald doel en alsof zij daar vreemd was heen en weer liep in het groote vertrek totdat hij met een rustige stem beval :

— Leg je mantel maar af, Germaine !

Zonder iets te zeggen ontdeed Germaine zich aanstonds van haar kostbaren bontmantel, die op den divan gleeed.

— Vertel mij nu eens waar je juweelenkistje staat !

— In de slaapkamer hiernaast, in het geheime muurkastje.

— Zit er nog wat in ?

— Niet zoo heel veel meer — het voorname is mij gisterenavond ontstolen.

— Prachtig ! Dat wil natuurlijk zeggen — voor de dieven ! Maar het zal toch nog wel de moeite waard zijn. Heb je hier geld ?

— Een peulschilletje — een zestigduizend francs in contanten !

— Men mag zelfs zulke peulschilletjes in deze benarde tijden niet veronachtzamen Germaine ! Waar bevindt z'ich dat geld ?

— In hetzelfde muurkastje !

— Uitstekend ! Bewaar je zelf den sleutel ?

— Die zit in mijn handtaschje. Maar ook goed verborgen, dat verzeker ik U.

— Ik twijfel er niet aan ! Neem dan je tasch, neem het sleuteltje, ga ons voor, en open dat kastje met zijn kostelijken inhoud !

Met iets van afgrijzen en in de hoogste verbazing zag Brand toe, en aanschouwde het, hoe die mooie, slanke, rijkgekleede vrouw, zonder ook maar een woord van tegenspraak, en onderdanig als een slavine — zij, die vorsten zonen aan haar voeten had gezien ! — haar tasch opnam, ze opende, een of ander haakje leek te verschuiven, uit een verborgen zakje, een klein zilveren sleuteltje nam, en toen met dezelfde afgemeten stappen naar de gebeeldhouwde tusschendeur liep, die zij opende.

Zij scheen niet eens licht te behoeven, want zij liep in het donker dwars door de kamer, zonder een meubelstuk aan te raken, maar Raffles was haar op den voet gevolgd, en knipte zelf de prachtige, koperen kroon met

zijn tien electriche lampjes in het midden van het vertrek, aan.

Zoo konden de twee vrienden, dan zien hoe Germaine toeliep op een fraaie wandgravure, deze een weinig terzij duwde, en het sleuteltje stak in een nauwelijks zichtbare opening in het behang, van echt goudleder.

Een deurtje ging open van een grilligen vorm, nauwkeurig de figuren volgend van het patroon, dat in het goudleder gestempeld was, zoodat het bijna onmogelijk viel, met het bloote oog de afscheidingslijn waar te nemen.

Ook de scharnieren waren met de grootste zorgvuldigheid verborgen onder het leder.

Germaine stak de hand in de opening, trok een klein schoon bewerkt kistje van ijzer naar zich toe, draaide zich, met dat kistje in de handen, half naar Raffles om, en vroeg :

— Wat zal ik er mee doen ?

— Aan mij geven, Madame ! antwoordde Raffles lakoniek.

En het volgende oogenblik was zijn jas aan een kant bezwaard met het gewicht van het kleine kistje, waarvan hij eerst den inhoud gecontroleerd had. Er lagen nog enkele losse diamanten en ringen in, een snoer parelen, slordig onderhouden, en waarvan er een paar ontbraken, en verder bankbiljetten en goudgeld.

— Neem je haar alles af, Raffles ? vroeg Brand op zacht verwijtenden toon.

— Hebt jij soms medelijden met dit schepsel ? vroeg Raffles op een toon van oprechte verbazing. Dan schijn je nog niet eens te beseffen hoe gevaarlijk zij eigenlijk is. Overigens — haar beroep stelt haar in staat, het geleden verlies op een zeer gemakkelijke en snelle wijze te vereffenen ! Ik weet dat zij een contract met een filmaatschappij heeft afgesloten, dat ieder ander met een beetje spaarzaamheid binnen enkele jaren rijk zou kunnen maken — en als zij nu nog een interessante figuur ook wordt, en het middelpunt van een dievenhistorie, dan zal die Maatschappij er misschien nog wel iets opleggen ! Niets dat zooveel publiek trekt als een mooie vrouw, die een rol heeft vervuld in een werkelijk gebeurd sensatiedrama. Pola Negri heeft thans afgedaan —

maar laat ze eens in een café of op de stoep van haar woning een van haar echtgenooten neerknallen, en de filmaatschappijen zullen om haar vechten! Maar nu weer aan het werk Brand, want ik weet niet wat het is — maar ik heb een gevoel alsof wij een weinig haast moeten maken.

De vrouw stond nog altijd besluiteloos bij het geopende muurkastje, met diezelfde slapereige uitdrukking op haar gezicht, en met de sjaal spelend, die zij nog altijd droeg, alsof zij daar in afwachting van een nieuwe opdracht stond.

— Sluit dat kastje maar weer, en luister nu goed naar mij Germaine de Saintlys, beval Raffles met klare, duidelijke stem.

Zoodra het kastje gesloten was en Germaine het sleuteltje weer uit het slot had genomen, vervolgde Raffles :

— Bel nu dadelijk op Rovello en zeg hem dat hij op zijn hoede moet zijn, omdat je gelooft dat de politie op zijn spoor is! Zeg dat je hem niets meer kunt mededeelen, omdat je zelf in gevaar verkeert.

— Waarom laat je haar niet zeggen dat hij onmiddellijk naar haar huis moet komen, en waarschuwt de politie dat hij hem dan keurig netjes kan opvangen? vroeg Brand snel en zacht.

— Om twee redenen niet! Ten eerste weet ik dat Rovello zeer veel geld heeft, dat verloren zou gaan bij een al te haastige arrestatie, en ten tweede betwijfel ik sterk, of een man in zijn positie wel in dien val zou loopen! Hij zou natuurlijk inlichtingen vragen die zij hem onmogelijk zou kunnen geven, in den toestand waarin ik haar heb gebracht. Zij kan op bevel een paar korte en eenvoudige zinnen zeggen — meer echter niet! Zij zou zich verwarren in haar eigen woorden, hij zou argwaan krijgen en stellig niet komen opdagen!

Brand zweeg. Hij wist wie die vrouw was, hij kende haar als een te duchten, gevaarlijke vampir, vooral nu zij zich weer had verbonden met een man als Rovello — en toch had hij haar willen sparen. Maar hij moest zich zelf bekennen, dat hij misschien een ander standpunt zou hebben ingenomen als die vrouw daar minder bedwelmend schoon was geweest! En daarom zweeg hij. En ondanks zichzelf bewonderde hij de karaktervastheid van Raffles — of was het misschien de ijzige kilte die zijn hart in haar greep hield? Die hem onverschillig maakte voor bekoorlijkheden — tenminste als zij van deze soort waren, bedwelmend en gevaarlijk!

De vrouw was tenminste reeds langzaam door het vertrek gegaan, en Raffles zorgde dat

hij in haar onmiddellijke nabijheid bleef.

Hij had een blaadje uit een notitieboekje gescheurd, en een potlood ter hand genomen.

Als een slaapwandelaarster liep Germaine op het telefoontoestel toe, en sprak onmiddellijk :

— Hallo! B. 9-0-0-3.

Zij wachtte even, en toen klonk weer opnieuw haar stem, alsof zij een lesje opzegde :

— Jij daar, Arthur? Ben je het zelf? Het wachtwoord? Mooi! Luister eens goed naar mij. Je moet je vooral in acht nemen, want ik geloof dat ze je binnenkort op het spoor zullen komen. Blijf waar je nu bent, daar ben je veilig. Ik kan nu niet langer met je spreken — ik verkeer zelf in gevaar! Ik — —

Het was duidelijk, dat zij reeds in de war raakte, en, en Raffles beval fluisterend en snel :

— Leg het toestel neer!

Germaine gehoorzaamde, en Raffles, die het opgebeldde telefoonnummer reeds had opgeschreven, greep vlug een telefoongids, en begon er in te bladeren, terwijl hij zachtjes tot Brand zeide :

— Het is uiet onmogelijk, dat hij haar zelf gaat opbellen, belet haar om te antwoorden.

Toen momperde hij zacht voor zich heen, den naam tegelijkertijd opschrijvend :

— Paul Lavalière, Rue d'Aubervilliers 32 fabrikant in tricotages.

Brand zette een verbaasd gezicht en riep :

— Wat is dat nu? Heeft zij een verkeerd nummer opgegeven?

— Daar is geen sprake van, Brand! Al zou zij willen — zij zou het niet kunnen in den toestand waarin zij verkeert.

— Maar dan moet dien man een vriend zijn van Rovello!

— Zeer waarschijnlijk! Mogelijk is dat fabriekantschap maar een masker, waarachter hij zich verbergt. Maar eerst moet ik een zeer kostbare aanwijzing uitwerken! Heb je wel gehoord, dat ze om een wachtwoord vroeg? Dat moet ze mij zeggen, want dat zou ons van het grootste nut kunnen zijn. Iemand die het wachtwoord kent, zal gemakkelijk tot Rovello kunnen doordringen!

Hij wierp de telefoongids weer op tafel, trad op Germaine toe, en begon :

— Zeg mij eens, Germaine, je hebt zoeven Rovello verzocht, het wachtwoord te noemen. Ik beveel je om mij te herhalen....

Plotseling hield hij op, en zijn gezicht verstrakte.

Zijn fijn gehoor had zoeven een gerucht in het huis, dat hem op zijn hoede deed zijn.

Het was alsof de trap gekraakt had onder de voetstappen van een man, die zijn komst het

allerliefst wilde verheimelijken.

Brand had het nu ook gehoord, en wendde verschrikt zijn gelaat naar Raffles, die daar onbewegelijk stond, een weinig voorover gebukt, zijn oogen lichtend.

— Rovello? fluisterde Brand bijna onhoorbaar.

— Onmogelijk! Die zal niet zoo gek zijn, hierheen te komen! Dat zou uiterst gevaarlijk zijn voor hem, nu hij niet kan weten wat er met haar gebeurd is. En trouwens — heeft zij nu vijf minuten geleden met hem gesproken? De Rue d'Aubervilliers is hier minstens een half uur rijden vandaan. Neen, het is heel iets anders, ik vrees dat het de echte politie is.

— Dan zijn wij verloren! Ze zijn al boven aan de trap.

De vrouw had niets gehoord, of als dat wel het geval was, trok zij er zich in ieder geval niets van aan!

En haar ziende kreeg Raffles een inval.

Hij was met een sprong bij haar, vatte haar bij de armen en beet haar toe zacht maar duidelijk sprekend:

— Als zij straks kloppen of bellen, ga dan zelf opendoen. Ze zullen wel kloppen. Als zij vragen of er hier nog iemand anders in huis is, dan moet je ontkennen. Je hebt niets gezien en niets gehoord!

— Precies als het kleine meisje in „Rogier de Schandvlek” mompelde Brand halflachend voor zich heen, maar het was een lachje van zenuwen, want onze jonge vriend gevoelde zich werkelijk op dat tijdstip zeer ongerust. Het was een bijzonderheid van Brand, dat hij veel banger was voor de politie buitenslands, dan in zijn eigen vertrouwd Londen!

En intusschen kwamen de heimelijke schreden steeds hooger en het was nu wel duidelijk dat de politie, of wie het dan mocht zijn, er niet op gesteld was, haar nadering ontijdig te berichten.

— Zij zal zeggen dat er niemand is en toch zullen zij het huis willen onderzoeken, mompelde Brand aan het oor van Raffles.

— Daar ben ik ook bang voor! fluisterde Raffles zachtjes. Want deze Germaine ziet er precies uit alsof ze een beetje beschonken is.

— Wat kan er gebeurd zijn?

— Dat kan ik je niet zeggen Brand — maar op de een of andere wijze moet de kleine comédie die wij ons veroorloofd hebben in het huis van von Zahn ontdekt zijn! Ik geloof dat zij op het portaal staan!

Hij bracht zijn mond dicht bij het kleine oortje van Germaine, en beval voor het laatst:

— Spreek aanvankelijk door de deur heen. Open die menschen de deur pas als ze beginnen

te dreigen met braak. Kom mee Brand!

— Maar waarheen Edward? De weg over de trap is ons afgesloten.

— Onzin! De Parijsche huizen van deze standig hebben immers altijd ook een bediendentrap! Die moeten wij trachten te vinden!

— Maar er zal bij den achteruitgang een post zijn gezet.

— Dan gaan wij naar boven!

— Daar vinden wij toch de bedienden! De kleine kamenier kon nog onmogelijk slapen.

— Dan zal zij wakker zijn! Het doet er niet toe — als zij haar mond maar houdt!

— Wat ben je dan van plan?

— Dóór haar kamer te vluchten! Het dak is onze eenige uitweg!

Men zal wel begrijpen hebben dat die twee mannen dit geprek niet op hun doode gemak in hetzelfde vertrek afwikkelden, maar dat zij intusschen reeds bij de laatste deur van de groote woning stonden aan de achterzijde, die Raffles had gevonden met zijn verwonderlijk flair, dat hem maar hoogstzelden in den steek liet.

Raffles vond die deur niet op slot, en dat wist hij ook wel, want door deze deur had de kamenier zich weer moeten verwijderen.

Zij gaf toegang tot een smal, stikdonker portaal, maar wat verder was een vlak lichtschijnsel te zien.

Raffles ging er voorzichtig op toe, en vond een smal gangraam, dat uitkwam op een ruime binnenplaats.

En zijn scherp oog zag al heel spoedig een paar verdachte gedaanten, die zich verdekt hadden opgesteld in de schaduw van een eeuwenouden, zeer fraaie kastanjeboom, en die de achterdeur in het oog schenen te houden.

Hij trok zijn hoofd voorzichtig weer terug, betrad het portaal weer, vatte Brand onder den arm en zette de voet op de onderste trede van de diensttrap, op hetzelfde oogenblik dat zijn scherp oor het geluid vernam van een driftig tikken op het hout van de woningdeur, aan den voorkant van het huis.

Vlug trok hij Brand met zich mee, en deze volgde maar al te gewillig in de duisternis, want hij begreep dat zij in groot gevaar verkeerden.

De tijd drong, en iedere seconde kon kostbaar zijn, en over hun lot beslissen.

Dat daar een gewone bezoeker kon zijn, was onmogelijk — Brand begreep het maar al te goed, want het eerst bescheiden tikken was reeds overgegaan in een driftig en bevelend geklop.

Vlug en zacht als katten gingen zij steeds hooger, voorbij de tweede en de derde verdie-

ping, en nu stonden zij tenslotte op den zolder, die er hol en spookachtig uitzag in het zeer flauwe licht, dat door een zoldervenster binnendrong.

Hier was niets meer te hooren dan het kloppen, en dat was een groot geluk, want misschien sliepen hier nog wel andere bedienden.

Raffles was al op het raam toegelopen, keerde terug, en fluisterde :

— Geen goot ! Aan het venster hebben wij niets ! We moeten door de kamer van de kamernier — het spijt mij er is niets aan te doen.

— Dat is gemakkelijk gezegd ! Hoe vinden wij die kamer ?

De keuze werd hun gelukkig reeds de volgende seconde gespaard, want een deur van een der slaapkamers ging open, en heel voorzichtig stak Clotilde haar wipneusje naar buiten, en maakte reeds aanstalten om een harde schreeuw te geven, op het zien van de twee donkere gedaanten, toen Raffles nog juist bijtijds vlug op haar toetrad en fluisterde :

— Geen geluid, dom schepsel, of je zou alles bederven !

— O, is U het Mijnheer de Commissaris ? vroeg de kamernier bevend van schrik nog. Wat komt U hier zoeken ?

— Wij zoeken naar een kerel, die zich hier ergens moet verborgen houden.

— Lieve hemel — ik heb hem niet gezien ! fluisterde Clotilde angstig.

— Dat is wel jammer, beste kind, fluisterde Raffles. Zeg me dan maar hoe we op het dak moeten komen. Hier op den zolder is hij dan stellig niet.

— Uit mijn raam kunt U op het dak komen, mijnheer, maar dat is nogal gevaarlijk ! Wien zoekt U dan toch ?

— Wij zoeken een inbreker, dien wij allang verdenken ! Vermoedelijk hield hij zich op in de woning van je meesteres, en is hij bij onze komst naar het dak gevluht. Neen, laat maar — ik zie het raam al !

Raffles had de deur dichtgedaan, en schoof nu de gordijnen terzijde voor een klein venster, dat als een Fransch raam naar links en rechts opende met twee vleugels.

Behoedzaam opende hij het, en zag dat het dak op nauwelijks een halve meter afstand van den bovenrand begon.

Een groot was hier evenmin, maar er was een vrij breede vensterbank, en boven het raam bevond zich een hijschbalk.

Het zou een vrij gevaarlijke onderneming

worden, maar er was een groot voordeel — het raam was zoo goed als onzichtbaar voor degenen die daar aan den voet van den dikken kastanjeboom stonden.

Raffles wendde zich tot het kameniertje en zei op zachten, vaderlijken toon :

— Ik dank je hartelijk voor je hulp mijn kind. Ik hoop het je spoedig te kunnen vergelden. En als wij den dief niet vinden, dan zal het zeker niet aan jouw ijver liggen. Ik zal je voordragen voor de medaille wegens diensten, aan den lande bewezen !

De kleine Clotilde, geheel verblind door dit vooruitzicht, knikte verscheidene malen vol geestdrift het blondgelokte hoofd, en zag toe hoe de gewaande commissaris van politie en de Inspecteur zonder zich lang te bedenken, achtereenvolgens op de vensterbank klommen, en toen ging haar vreugde over in bewondering, het was dezelfde bewondering, welke de circusbezoeker gevoelt voor de toeren, waaghalzig en ijzigwekkend van een luchtkoning !

Zij moest het aanzien, zonder te mogen schreeuwen van angst hoe die twee stoutmoedige mannen op een plekje stonden, niet breeder dan een dessertbordje, op een hoogte van 20 meter boven den grond, en zich vervolgens optrokken aan den hijschbalk, een hand losgelaten, om daarmee den dakrand te grijpen, waarna zij zich optrokken, en uit haar gezichtskring verdwenen.

Zij hoorde zelfs hun voetstappen niet over het grint van het platte dak, en zij sprak met een blijde glimlach tot zichzelf :

— Oh, dat zij dien gemeenen dief maar mogen vangen, dan krijg ik mijn medaille !

En daarop kroop ze weer onder de dekens, en droomde ervan dat de President der Republiek haar op den stoep van het stadhuis ten aanschouwen van een dicht opeengedrongen menigte een kus op iedere wang gaf en haar met eigen hand het eeremetaal op de borst spelde.

Precies op datzelfde oogenblik lieten Raffles en Brand zich tachtig meter verder langs een gastvrije gootpijp zakken, bereikten veilig en wel den beganen grond en konden zich in veiligheid rekenen.

En onder het voortloopen viel het Brand plotseling in dat Germaine de Saintlys nog altijd in hypnose verkeerde en vroeg hij zich af, hoe het daar in haar prachtig huis wel zou afloopen, met de agenten die haar kwamen ondervragen.

HOOFDSTUK IV.

IN HET HOL VAN DEN LEEUW.

De Rue d'Aubervilliers is een straat in het Noorden van Parijs die geen aanspraak kan maken op overgrootte schoonheid.

In het Noorden neemt zij haar aanvang tegenover het reusachtige hek, dat de gasfabriek omgeeft, niet ver van het buurtstation van de Ceintuurbaan, die geheel Parijs in een geweldigen stalen ring vat.

Volgt men daar de straat verder, dan ziet men links aanvankelijk slechts loodsen, be-rookt, schier vormeloos, oud en vervallen, en dan komt aan denzelfden kant voorbij de Rue Riquet, het Goederenstation, dat eenige vierkante kilometers beslaat met zijn talloze rangeersporen, zijn laadperrons en zijn entrepots.

Rechts staan de koude, leelijke huizen, en verschillende officieele gebouwen, werkplaatsen van den spoorweg, waar vooral locomotieven en rijtuigen gerepareerd worden en dan komt het vale, vierkante gebouw, waar de gemeentelijke dienst van de Parijsche Buizenpost is ondergebracht.

Daarnaast nu verheft zich een huis, dat weinig minder groot is, en dat toebehoort aan den koopman Pau. Lavalère.

Als er maar bureu waren, dan zouden die gelegenheid te over hebben, zich te verbazen over den gang van zaken in dat pakhuis, dat tevens de woning van den eigenaar bevatte, want men zag er maar zelden eenig vertier.

Nu en dan hield er een vrachtauto voor stil, en de chauffeur laadde zonder zich te overhaasten, een paar kleine kisten af, die in ontvangst werden genomen door een heel klein, en heel oud mannetje — wel tachtig jaar op zijn minst.

Die verdwenen er dan mee naar binnen, juist als een muis met een kaarskorstje in zijn hol, en dan werd het weer langen tijd stil.

Maar er waren juist geen bureu, behalve dan de ambtenaren van het zoeven genoemde gemeentekantoor, en die bemoeiden zich niet met dat vervallen pakhuis naast hen.

Aan den anderen kant was een stuk grond, dat aan de Spoorwegmaatschappij toebehoorde en waar allerlei afval en rommel werd bewaard, totdat het oud roest was geworden — rails, onderdeelen van draaischijven, zuigers van

locomotieven, stoomketels, vlampijpen, draai-stellen van goederenwaggons en D-treinen, en alles wat er maar gebruikt en versleten wordt bij de spoorwegen.

Wat de voorzijde betreft — iemand die voor een der vensters van dat sombere, slecht onderhouden huis stond had het vrije uitzicht over een wrakke schutting heen, en een zeer groot rangeerterrein tot op de bergloodsen van het goederenstation.

Het was naar dit huis, dat Raffles en Brand zich nog dienzelfden ochtend begaven, en dat zij bereikten nog geen half uur na hun gelukke ontsnapping uit het huis in de Rue de Boétie, want Henderson had als een razende door de verlaten straten van Parijs gejakkerd.

Als Brand het voor het zeggen had gehad, zou hij wel zoo lief zijn gaan slapen, maar hij had wel moeten bezwijken voor de betoogen van Raffles, die aanvoerde, dat Rovello zich zeker naar een andere plek zou begeven, zoodra hij iets vernam van het gebeurde met zijn vriendin! Want dan zou hij moeten begrijpen dat er gevaarlijke vreemdeingen in haar woning waren geweest en de dagbladen zouden ook niet nalaten, te gewagen van den zonderlingen toestand, waarin men Germaine de Saintlys had aangetroffen.

En een man als Rovello zou dadelijk begrijpen, wat hij van dien toestand te denken had. Het moest hem nog versch in het geheugen liggen, op welk een geniale wijze een zeer gevaarlijke vijand, een zekere tegenstander gebruik had weten te maken van zijn begaafdheid als hypnotiseur.

Immers, Raffles twijfelde er geen oogenblik aan, of de voormalige Mister X uit Londen, de Rovello van thans, zou nu toch wel langzamerhand tot het besef zijn geraakt, aan wien hij al die tegenslagen van de laatste weken moest toeschrijven.

Een man van zijn slimheid en doorzicht kon dienaangaande niet lang in het onzekere zijn gebleven.

En met deze wetenschap voor oogen durfde Raffles het er niet op aan laten komen, Rovello ongestoord kennis te laten nemen van de overweinig uren verschijnende ochtendbladen, die hem op zijn hoede zouden doen zijn!

Zooals altijd, had Raffles Brand ook ditmaal weten te overtuigen. Men kon desnoods een geheelen dag aan slaap en voedsel besteden — maar eerst moest die gevaarlijke duivel onschadelijk gemaakt worden voor hij nog meer onheil kon aanrichten.

Het was dag, toen de auto eindelijk stilhield, op een plek, onzichtbaar van de vensters van Lavalère's pakhuis uit.

Beweging was echter nog nergens te zien, of men moest door een der vele kieren in de oude schutting een blik werpen op het rangeerterrein van het goederenstation, want daar waren machinisten en rangeerders reeds aan het werk, ofschoon het pas half vier in den ochtend was.

De heerlijke frissche lentelucht van dien morgen, prikkelde Brand in de neusgaten, en bracht gedachten aan bosch en wei, zijn jachtgeweer en zijn hond. Maar hij behoefde maar naar het strakke gezicht van Raffles te kijken, om aanstonds die gedachte te onderdrukken.

Raffles wilde ook wel jagen — maar niet op hazen en fazanten!

Hij was al uitgestapt, nam de omgeving eens op, en wendde zich toen tot Henderson met de woorden:

— Blijf hier voorloopig wachten, James! Mijnheer Brand en ik zullen het huis trachten binnen te komen, waarvan je hier nog juist de dakspits kunt zien. Dat moet het nummer 32 zijn.

— Hoe lang denkt U weg te blijven, Mylord? vroeg Henderson.

— Dat valt onmogelijk te zeggen, James! Maar als je ons over een half uur nog niet ziet verschijnen, alleen of in gezelschap van Rovello, dan zou het misschien wel wenschelijk zijn, als je eens poolshoogte kwam nemen. Het nummer van de auto is immers in orde?

— Het werkt als gesmeerd! antwoordde de reus vol trots. Ieder cijfer afzonderlijk en ook de letters kunnen om hun spil draaien, en toonen dan hun achterkant — en die ziet er heel anders uit! Op deze manier kan ik wel veertig combinaties maken!

Raffles glimlachte — maar hij zeide maar niet, dat de brave reus uit een getal van zes cijfers en twee letters een aantal combinaties kon maken, waarvan het getal uit veertien cijfers zou moeten bestaan. Henderson had heel veel eerbied voor de kennis van Raffles, maar nooit zou hij willen gelooven dat het in de trilliarden tiep, evenmin als hij het ooit had willen aannemen, dat die grootvizier van Haroen el Raschild gelijk had, toen hij verzekerde, dat er in het geheele onmetelijke rijk van zijn meester, geen graan genoeg zou zijn,

om hem te kunnen geven — en toch had hij alleen maar, gekscherend, het volgende be-
dongen:

Op het eerste veld van een schaakbord zouden twee graankorrels worden gelegd, op het tweede vier, op het derde acht, en zoo vervolgens, telkens het dubbele van het voorgaande cijfer, tot het 64ste veld toe. Zijn be-
roemde heerscher had om dit verzoek hartelijk gelachen en gedacht dat hij er met een paar zakken graan zou af zijn! En het bleek dat reeds bij het veertiende veld, twaalf groote wagens den vracht niet eens zouden kunnen dragen.

Nooit had Henderson dit willen aannemen, hij had er ongeloovig zijn breede schouders over opgehaald, en dat zou hij nu ook doen, en daarom zweeg Raffles maar.

Het was hem voldoende dat het nummerbord uitstekend werkte, en hij wist dat hij op het woord van Henderson kon vertrouwen. Hij moest op de kans rekenen, dat hier een agent zou voorbijwandelen, en bij toeval of met opzet het nummer van die wachtende auto eens zou opnemen.

— Wat moet ik doen als zij mij aanspreken, mylord, vroeg de reus.

— Wel, dan antwoordt je in het Engelsch! je hebt je nu ontdaan van je uniform, dit is een Engelsche wagen, jij bent een Engelsche chauffeur, en je vervoert twee Engelsche toeristen, die in de buurt interessante opnamen maken!

— Opnamen? herhaalde Henderson verbluft, met een blik op de vervelooze, leelijke huizen, en de kaduke schutting.

— Ja zeker — rangeerende ocomotieven, oude pakhuizen — dat alles vinden Engelsche toeristen bijzonder interessant, als men de Europeesche spotbladen mag gelooven! In ieder geval blijf je hier wachten tot onze terugkomst. Pas na een half uur mag je handelen.

— Mag ik weten hoe je dit pakhuis wilt binnen komen? vroeg Brand, die in een zeer somber humeur was en daarenboven honger had.

— Dar lijkt me al heel gemakkelijk — een pakhuis heeft tal van ramen, en een daarvan zal wel bruikbaar zijn.

— Het is dag, Edward!

— Dan zullen wij aan de achterzijde binnengaan.

— Maar om 's hemelswil, waarom niet eenvoudig de politie op den kerel afgezonden?

— Ik heb je de redenen al uiteengezet! Maar er is mij er zoeven nog een ingevallen — een man als Rovello neemt niet zijn intrek in zulk een afschuwelijk, verafgelegen pakhuis, of daarvoor moet een grondige reden zijn.

Welnu, de eenige reden die opgaat is deze, dat dat huis veel kansen biedt, om er gemakkelijk uit te ontsnappen, wanneer er onverhoeds een politieoverval plaats heeft.

— Dan er maar op los — in naam van alles wat waanzin is! zeide Brand, op een toon van wanhoop. En ik verwensch het uur, waarin wij voor het eerst met dien schurk in aanraking zijn gekomen.

— Dat is onbillijk, Brand! Hij heeft ons al heel wat plezierige opwindings — en ook geld verschafft!

— Je ziet immers al dat ik me schik! zeide Brand op somberen toon. Geef mij je hand, Henderson — de kans is niet heel groot, beste kerel, dat ik je in dit leven nog terugzie! Ik heb een voorgevoel dat Mijnheer Rovello thans grondig met ons zal afrekenen.

En toen liep Brand haastig Raffles achterna, die onverschillig reeds naar de overzijde der straat was overgestoken.

Zwijgend liepen de twee mannen langs het hooge, roestige hek, rondom de opslagplaats van oud roest.

Aan een van de spijlen was een scheefhangend bordje bevestigd, waarop de naam van Paul Lavalère te lezen was, half uitgewischt door regen en zon.

— Is dat zoodje hier ook van hem? vroeg Brand verbaasd.

— Dat schijnt zoo. Maar we kunnen het wel voor zeker houden, dat dit alles maar een voorgevel is, zoo als de Franschen dat zoo aardig zeggen. Daarachter zal men wel den waren aard van het beestje moeten zoeken.

Het hek bleek geheel door te loopen tot aan het pakhuis toe.

In den zijgevel daarvan waren maar enkele bestofte ramen.

Zij waren zeer hoog aangebracht, bijna onder den dakrand.

Het was echter onmogelijk, tenminste zoo scheen het, tenzij men de vensters omhoog schoor en naar buiten leunde te zien, wat er aan den voet van den zijmuur voorviel.

— Wij moeten hier binnen trachten te gaan, zeide Raffles zacht. Er is nog hoegenaamd geen verkeer, en niemand zal ons kunnen zien.

— Er mag dan geen verkeer zijn — maar er zijn tralies.

— Die zijn tamelijk ver van elkander, Brand. Als wij er maar één doorsnijden, aan de bovenzijde bijvoorbeeld, dan zal het wel gaan. Zij zijn stijf verroest en dat zal het werk vergemakkelijken. Ik hoop ook dat zij daarbinnen nog rustig zullen slapen.

Onder het spreken had Raffles zijn tasch reeds geopend, en er een heel gewone metaalzaag

uitgenomen, zooals ook loodgieters en waterleidingspecialiteiten die gebruiken.

Het was een fijn, klein werktuig, en plat — want Raffles gebruikte het liefst instrumenten die gemakkelijk waren op te bergen, in een platte, op een portefeuille gelijkende tasch, die zonder in het oog te vallen kon worden weggestoken in een speciaal daarvoor gemaakte binnenzak.

De spijl van het hek was een centimeter dik en verroest, het zaagje daarentegen was nieuw en van het allerbeste staal, en er waren geen volle vijf minuten noodig, om ze door te zagen, juist even onder de middelste dwarsverbinding van het hek.

Daar de spijlen ruim anderhalve decimeter van elkander stonden, was de ruimte nu juist genoeg om er zich doorheen te kunnen wringen, nadat Raffles zonder al te veel inspanning de doorgezaagde tralies uit den verticalen stand had gebogen.

Voor geoefende atleten als de beide mannen die daar aan het werk waren, was het kinderwerk, zich door de gemaakte opening te persen, al lieten dan ook de roestige staven geen al te fraaie indrukken na, op de lichte demi-saisons.

Reeds van dit oogenblik af konden zij zich vrij gemakkelijk verbergen, als zij dat wilden, hetzij achter een der reusachtige, roestige locomotiefketels, hetzij achter een afgedankt scheeps casco — want ook daarvan had Mijnheer Lavalère een vrij aanzienlijke verzameling.

Zij liepen vlak langs den zijgevel, totdat zij een breede, dubbele deur bereikten, die drie meter hoog, en die natuurlijk bestemd was om de groote stukken van de bewaarplaats, binnenshuis te kunnen brengen, indien dit noodig was.

Maar de deur was te zien van de straat af, en dat was voor Raffles reden genoeg om liever verder te zoeken naar een ingang.

Hij vond dien omstreeks het midden van den achtergeve, en daar kon hij rustig aan het werk gaan want op die plek sloot een zeer hooge muur huis en opslagterrein van de daarachter liggende gebouwen af.

Dit was een gewone deur zooals men die kan verwachten in een pakhuis, eertijds groen, maar nu bijna kleurloos.

Maar sterk was ze wel, en daarenboven stevig gesloten.

Het nam Raffles ruim een kwartier om deze deur open te krijgen en Brand maakte zich dien tijd ten nutte, de ongeveer eens op te nemen.

Wat hij zooeven gezegd had van zijn voorgevoelens was slechts weinig overdreven.

Het leek bespottelijk hier aan eenig gevaar

te denken, want het was dag en niets was prozaïscher dan de geheele omgeving, die stapels oud roest, die leelijke gebouwen, en toch — er was juist iets in de stilte, die hier nog heerschte, in het sombere uiterlijk van het oude huis dat nog sliep, hetwelk Brand vulde van een zonderling, onberedeneerd gevoel van vrees.

Want het mocht dan volgens den stand van de zon dag zijn — het was nauwelijks vier uur, en dus eigenlijk nog nacht!

Daar binnen was het in ieder geval bijna pikdonker, zooals Brand zag, toen Raffles een zachte uitroep van voldoening slaakte, en de zooeven geforceerde deur openduwde.

Want hij keek in een gang, die slechts verlicht was zoover het schrale ochtendschijnsel er in kon doordringen — een paar meter.

De gang bleek er echter wel acht lang te zijn, en aan haar einde heerschte een schemering, die niet veel van volkomen duisternis verschilde.

Hier was een tweede deur, slechts met een kruk gesloten, die toegang gaf tot een geweldige zaal, hoog van verdieping, en waar men onduidelijk de omtrekken kon zien van oude ketels, waggonwielen, ankerkettingen, en andere voorwerpen.

Vensters had deze groote zaal in het geheel niet, en het was Brand nie zeer duidelijk hoe de arbeiders hier zien konden, en zij er voortdurend kunstlicht werd gebrand.

Slechts als men de dubbele hooge deur openzette, die hij ergens in een der zijwanden vermoedde, kon er wat licht in deze groote, holle ruimte doordringen, waar het rook naar stof, en roest.

Raffles echter had reeds naar een schakelbord gezocht, bij het licht van zijn kleine zaklamp en tenslotte had hij een schakelbord gevonden, dat hij met aandacht en eenig wantrouwen bekeek. Het was geplaatst tegen een der ijzeren pilaren, die de geweldige zoldering moesten helpen stutten, en vertoonde een aantal ebonieten hefboomen.

Hij vond echter ook een ebonieten schakelaar

voor het electrische licht, en een seconde later was deze werkplaats of wat het dan zijn mocht, vrij helder verlicht door een hoog opgehangen, electrische lamp.

Brand had een blik om zich heen geworpen en zeide hoofdschuddend:

— Ik begrijp niet hoe die mijnheer Lavalère aan zijn kostje komt! Alles ligt hier stil naar het schijnt. Zie eens naar die laag stoo op den vloer, en op alle voorwerpen!

— Op alles — behalve op het schakelbord! zeide Raffles peinzend. Dat ziet er ui of het nieuw is — zonder een smetje! Het kon gisteren zijn aangebracht! Overigens — het is immers duidelijk, Brand, dat die Lavalère niet in werkelijkheid een handelaar in oud roest, maar heel iets anders is. Anders nam hij toch een man als Rovello niet onder zijn hoede. En laten wij nu maar verder gaan — wij moeten trachten, hem te overvallen, voor hij tegenstand kan bieden.

— Ik wou dat het goed en wel was afge-loopen, bromde Brand. Lach mij uit zooveel je wilt, maar er is hier iets in dit huis, dat mij schrik aanjaagt!

Brand had het woord nauwelijks gezegd, of ergens uit een der hoeken van de werkzaal klonk een vreemd, zacht lachen, dat hem een huivering door de leden zond, en hem onwillekeurige naar zijn wapen deed grijpen, zijn trouwe revolver in zijn heupzak.

— Wat was dat? vroeg hij, heesch fluisterend.

— Ik weet het niet, Brand — maar het klonk zeer vreemd.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of weer een ander geluid klonk, het zachte dichtklappen van een deur. Beiden richtten onmiddellijk hun blik naar de deur waardoor zij de werkzaal waren binnengekomen, en die zij met opzet wijdopen hadden laten staan.

Die deur was gesloten!

En juist toen zij zich daarvan hadden overtuigd, gingen de vier lampen tegelijk uit, en zij bevonden zich in een volkomen duisternis.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

OOG IN OOG MET DEN DOOD.

Raffles had onmiddellijk en zonder een seconde te verliezen Brand bij den arm gevat, en fluisterde :

— Niet ter zijde stappen Ik zal je blijven vasthouden, zooda wij niet van elkander kunnen geraken.

— Heb je dat akelige lachen gehoord ?

— Ja — het klonk zeker luguber genoeg ! Maar ik hoop dat wij ons door zooiets geen vrees aten aan agen, Brand ! Wij zullen onze zenuwen noodig hebben, denk ik. En vergeet niet, dat het dag is !

— Dat zou men in deze ruimte anders n'et zeggen ! hernam Brand met een toonlooze stem, en luisterend naar de vreemde, zachte geruchten in deze stikdonkere zaal, die geleken op het ruischen van vleermuisvlerken.

Ook Raffles stond doodstil, al zijn spieren en zenuwen gespannen.

Er was iets in de lucht om hen heen, dat sprak van vreeselijke gevaren, die niet zichtbaar en niet tastbaar waren.

Die man met zijn vreedzamen naam moest iemand zijn, die heel wat anders verrichtte dan het bijeenzamelen van oud roest !

Het was trouwens al voldoende, dat Lavalière een vriend was van Rovello en van Germaine de Saintlys.

Daar klonk eensklaps het lachen nogmaals, en nu wat dichterbij — een zacht, gurgelend lachje, met een zonderlingen naklank als een echo.

Toen werd het eensklaps weer ticht, maar

het waren niet meer dezelfde lampen die brandden.

Het was maar een enkele lamp, zeer sterk, als het zoeklicht van een auto, en het schijnsel bleef niet op dezelfde plaats, maar dwaalde als zoekend door de groote ruimte, schoot een schelle straal op de logge, roestige dingen die overal in het rond lagen, belichtte heel even het schakelbord, en toen had het blijkbaar zijn doel gevonden — de twee mannen die daar dicht bij elkaar stonden, Raffles met zijn hand op den arm van Brand.

Zij moesten de blikken dadelijk afwenden, zoo schel was het licht, dat hen anders zou verblind hebben.

Zij stonden daar in een ronde plas van kalkwit licht, als afgezonderd van de duisternis door een muur van electricische kracht !

En op hetzelfde oogenblik klonk een stem, die Raffles bekend in de ooren klonk, en die beval :

— Leg je wapens op den grond voor je ! En vlug, of wij maken er dadelijk een einde aan !

Brand raadpleegde Raffles met den blik, maar deze haalde de schouders op.

Wat kon men in deze omstandigheden uitrichten met een revolver, al was zij nog zoo goed ?

Waarop in die wemelende duisternis op goed geluk te schieten ?

Hij wist niet eens nauwkeurig, ja zelfs op geen tientallen meters na, waar zich ergens de man bevond, die gesproken had, want de

wanden van de duistere zaal weerkaatsten op een grillige onberekenbare wijze het geluid, en het eene woord scheen uit een geheel anderen hoek te komen dan het andere.

Het was volmaakt nutteloos, kogels te verspillen, met de zekerheid dat de tegenpartij, hen beiden met het eerste schot zou kunnen vellen.

Hoogstens zou men kunnen schie en in de richting vanwaar het schijnsel kwam, maar ook dit was uitgesloten, want het was volmaakt onmogelijk, ook maar een oogenblik in dat helsche licht te kunnen zien.

Raffles stak dus de hand in zijn heupzak, haalde er de browning uit, en legde die voor zich neer op den grond.

En Brand volgde zijn voorbeeld, zwijgend, met opeengeneven lippen, en het oogenblik verwenschend, waarop zij het besluit hadden genomen, zich naar dit huis te begeven.

— Nu alles wat je gestolen hebt in het huis von Zahn! klonk dezelfde stem weer.

Raffles trok de wenkbrauwen hoop op, en liet een korten uitroep van verbazing — maar ook van bewondering hooren.

— Een uitstekende organisatie! zeide hij spottend. Ik kon niet vermoeden dat je dat reeds ter oore was gekomen, Rovello.

— Ah — je hebt mijn stem herkend? zeide scherp de stem in de duisternis. Nu, het doet er niets toe, je zult mij geen schade meer kunnen doen — John Raffles! Want nietwaar, ik heb het immers aan het rechte einde — wij genieten hier het groote voorrecht in tegenwoordigheid te zijn van den geweldigen avonturier die mij uit Londen heeft verdreven, die mij daar het leven onmogelijk heeft gemaakt — die mij zou willen opjagen als een stuk wild?

De stem had een dreigende klank gekregen, en de man die sprak kon slechts even naast den fellen lichtkegel en dicht bij Raffles en Brand staan, want zij hoorden zijn stotende ademhaling, terwijl hij sprak.

Raffles, van wien ieder onderdeelje van zijn kleeding, de knopen van zijn jas, de veters, de nestels daarvan, het kleinste schakeltje van de dunne, gouden ketting waaraan zijn lorgnet bungelde, duidelijker deed uitkomen dan wanneer het door de felle zon beschenen was, weifelde een kort oogenblik, maar dezelfde stem vervolgde, bevend van woede:

— Knoop je overjas open!

Raffles volgde langzaam het bevel op.

— Ik wist wel dat ik mij niet vergiste. De sjerp van den commissaris van politie! Zij hebben mij goed ingelicht. En wie zou dat

anders hebben kunnen zijn dan Raffles? Raffles was het die in Londen mijn geheim ontdekte, Raffles was het die mij over het Kanaal joeg — en het is ook Raffles geweest, die dit zaakje hier op touw heeft gezet, en die Germaine in slaap heeft gemaakt! Want ze sliep, toen de politie haar vond! Het kan niet anders! Jij moet haar hebben gedwongen om mij te telefoneeren, en mij te waarschuwen voor een niet bestaand gevaar!

— Je moet over zeer bekwame helpers beschikken, Rovello! Bij de politie zelve zeker? Jammer — die schijnt in geen enkele stad ter wereld een volmaakt betrouwbaar instrument te zijn! Overal heeft zij kleine, vooze plekken, die de geheele vrucht onbruikbaar dreigen te maken. Iemand op het Bureau van Politie moet je hebben ingelicht.

— Geloof je? vroeg de stem vol hatelijke spot. Misschien kon het wel zoo zijn! Hoe dan ook — het heeft uitmuntend gewerkt en ditmaal, Raffles, dat zweer ik zal het je laatste onderneming zijn geweest.

Zijn stem weerschalde nog tegen de ijzeren wanden van de nimmer gebruikte werkzaal, toen opnieuw dat zachte, mekkerende lachje klonk, en een nog niet vernomen stem vanuit de donkerte sprak:

— Goed gesproken, vriend Rovello! Wij moeten dit ongedierte opruimen. En zij zullen weten hoe wij dat denken te doen, zonder dat er een spoor van hen achterblijft. Ja, zij zullen onze aardige inrichting leeren kennen.

Raffles had de toespraak kalm aangehoord, maar zijn gedachten waren met razende snelheid aan het werk gegaan.

Hij begreep dat hij te doen had met een man zonder een spoor van geweten, en die inderdaad moest beschikken over middelen, om hem en Brand uit den weg te ruimen, zonder dat er een haan naar zou kraaien. Wie weet welke sombere, vreeselijke geheimen deze werkplaats bevatte, waar nimmer gewerkt werd!

Hij had een paar malen terzijde gekeken, met oogen die pijn deden van het schelle licht, en daarbij de ontdekking gedaan, dat de lichtkegel, niet zeer breed was op de plek, waar hij en Brand zich bevonden.

En op zachten toon, gaf hij Brand een bevel in de taal, door hen beiden bedacht, die maar een paar duizend woorden bevatten, maar die dan ook alleen voor hen beiden verstaanbaar was.

De echo wierp nog den klank van de laatste woorden, van den onbekenden spreker van de ijzeren wanden terug, toen Raffles naar rechts, Brand naar links sprong, en zoo vlug en onver-

hoeds, dat de man die den schijnwerper bediende, geen tijd had, hen beiden snel genoeg te volgen met zijn lamp.

Bliksemsnel schoot de lichtkegel zoekend en tastend door de ruimte, vond een oogenblik Brand, die dadelijk weer een andere richting koos, verloor hem weer, en toen klonken er snel achtereen, terwijl Rovello als een dolle vloekte, een paar doffe knallen, maar men hoorde de kogels duidelijk platslaan tegen de ijzeren wanden of tegen een der draagpilaren.

— De zolderlampen! gilde een stem razend van woede. Als zij ontsnappen is jullie lot beslist, bedenk dat!

De volgende seconden flitsten de vier zolderlampen weer aan, en onthulden een groepje van acht mannen, die dicht bijeen stonden op een soort van ijzeren balkon, een drietal meters van den grond, en te bereiken langs een ijzeren trap.

Daar was ook het zoeklicht gemonteerd op een zwaren, houten driepoot, zooals ook de filmoperateurs gebruiken.

Al die mannen kwamen als een wervelwind de trap afstormen, gewapend met revolvers en ploertendooders, en hun eerste zorg was, snel de beide brownings op te rapen, die Raffles en Brand onmogelijk in veiligheid hadden kunnen brengen.

Boven het rumoer uit, klonk dezelfde zoetsappige stem van zoeven, die sprak, bevelend en vol gezag:

— Geen overhaasting, jongens, en wees ook maar niet bang dat ze zullen ontsnappen! Geen sterfelijk wezen kan die deuren openen als ik het niet wil, zelfs al heet hij Raffles.

De man die gesproken had, was een keurig gekleed, klein ventje, met een rond, blozend, gladgeschoren gezicht, dat er op den eersten blik zelfs goedig uitzag — maar dan moest men niet al te zeer letten op de oogen die wat te dicht, bijeen stonden en waarin een loerende, tijgerachtige uitdrukking, nu en dan plotseling als in de oogen van een kat, die een vogel onder zijn bereik ziet, kon verschijnen.

Zoo in de verte gezien, zag hij er uit als een renteniertje van middelbaren leeftijd, dat veel zorg aan zijn toilet kan besteden.

Helaas, van dichtbij bedierven de groenachtige tijgeroogen volkomen dien indruk van zachtaardigheid en jovialiteit!

De bandieten — want zoo mocht men hen thans gerustelijk noemen — hadden zich reeds verdeeld in de zaal, en begonnen nu een grondig onderzoek.

Gemakkelijk was dat niet, want het werd reeds gezegd, dat er overal groote, zwaarver-

roeste machinedeelen stonden, waarachter men zich kon verschuilen.

Plotseling klonken er twee stemmen bijna tegelijkertijd!

— Daar staat er een jongens — daar bij dat vliegwielt.

Het was Brand, wien de uitroep gold.

Zich ontdekt ziende, nam hij een grooten sprong, in de richting van een smal ijzeren trapje, dat voerde naar dezelfde gaanderij, waarop het zoeklicht was opgesteld.

Hij was echter te laat, en een groote kerel trad hem in den weg, tevoorschijn komend van achter een oude kleuisdeur, die tegen een brouwketel leunde.

Brand stormde onbedeesd met naakte vuist op hem toe, maar hij struikelde over een zwaar stuk ijzer, viel en kreeg onmiddellijk twee of drie mannen boven op zich, zoodat hij zich niet meer kon verroeren, en het volgende oogenblik waren zijn polsen achter op zijn rug gewrongen, en met gevlochten ijzerdraad zoo dicht aaneen gesnoerd, dat het vleesch ervan opzwol.

— Goed gedaan jongens! zeide Lavalière grinnikend. Dat is een, en wie wil met mij wedden dat ik de hoofdpersoon binnen enkele seconden in handen heb?

Er kwam geen antwoord, en hij ging met stemverheffing voort:

— Je kunt mij zeker wel verstaan, Raffles? Welnu, luister dan goed! Ik heb op dit oogenblik mijn revolver gericht op je dierbare vriend! Niet op zijn hart — maar op het maagkuiltje, hihi! Het is jammer als iemand al te snel en pijnloos uit dit leven heengaat — tenminste als hij mijn vijand is! Een buikschot kan vreeselijk lijden veroorzaken, Raffles! Ik geef je tien — twintig tellen! Heb je je dan niet overgeleverd, ben je niet tevoorschijn gekomen, dan schiet ik hem een kogel in het lijf!

— Kom niet, Raffles! riep Brand, zoo luid hij kon, blijf waar je bent!

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk de kalme stem van Raffles, die zeide:

— Hier ben ik, Monsieur Lavalière. U heeft zeer terecht gespeculeerd op mijn vriendschap voor dezen man!

En Raffles kwam tevoorschijn van achter een overeind gezette sloopsteen, ruim een meter in doorsnede.

Vier mannen wierpen zich dadelijk op hem, en daar Raffles wel inzag, dat ieder verzet nutteloos was, en het einde slechts kon verhaasten, liet ook hij zich kalm binnen, en glimlachte tegen Brand die hem doodsbleek en met een smartelijk verwijt aanzag.

— Je had moeten wegblijven! zeide hij dof.

— Je weet wel, dat ik dat niet kon doen, Brand! antwoordde Raffles zacht. Als dit het einde moet zijn — laat het dan ook tegelijkertijd voor ons beiden komen.

— Wat een edelaardigheid! spotte Lavalère met schelle stem. Het is alsof men Druri Lane theater zit! Ik ben er geheel van ontroerd! Zulk een toewijding vindt men nog maar weinig. Nu, jullie zullen ook in den dood vereenigd worden, wees maar niet bang. Of hij wel heel aangenaam zal zijn en rustig — dat betwijfel ik!

— Waarop wachten jullie? vroeg Brand koelbloedig.

— Waarop wij wachten? Wel, waarom zou ik je dat aardige geheimpje niet onthullen? Wij wachten totdat de temperatuur in een zekeren ketel hoog genoeg zal zijn. Die opmerking verbaast je? Maar waarom zou ik een man niet inlichten, die zijn laatste minuten tegemoet gaat? Men heeft mij verteld, dat je zelf een groot uitvinder bent, Raffles, en dus zul je bepaald belangstellen in mijn kleine grap. Luister dan!

De kleine man ging recht tegenover Raffles staan keek hem met zijn kattenogen loerend aan, en hernam:

— Er zijn hier wel eens meer lieden geweest, die overbodig waren, en lastig. Wij hebben die lieden — verwijderd! Zij zijn nimmer teruggekeerd in de Maatschappij. O, in twee gevallen zijn er nasporingen gedaan hier — maar nimmer heeft men iets kunnen vinden, en dat is ook geen wonder, hihi! Toen je hier ongevraagd binnendrong, op wederrechtelijke wijze, heb je natuurlijk in het midden van mijn ouden rommel, den grooten roestigen stoomketel gezien? Het is een ketel uit een sleepboot, van zeer groot kaliber en een beetje groter dan die van onze grootste locomotieven! Die schijnt daar zoo maar te liggen, onschuldig, nietwaar? Men zou zeggen dat die ketel maar op een enkele wijze te naderen is, omdat niemand, behalve wij het bestaan kent van de tunnel, die van deze werkplaats af tot onder die ketel voert.

Lavalère hield even op, om met aandacht het gelaat van Raffles gade te slaan, en vervolgde toen, terwijl zijn roofdieroogen fonkelden:

— De ketel is ontdaan van zijn vlampijpen — maar daarentegen van het mangat van buitenaf hermetisch worden afgesloten. Dat mangat nu, bevindt zich juist boven het einde van mijn kleine tunnel. Wie dus binnen is — die kan er onmogelijk meer uit. En nu het tweede

geheimpje — dat zeer eenvoudig is. De ketel kan gevuld worden met een lucht, zoo buitensporig gloeiend — of vindt je vierduizend graden niet genoeg? — dat alles wat zich daarbinnen bevindt tot asch verpulvert!

— En de ketel zelve niet? vroeg Raffles.

Wel verbazend — welk een wetenschappelijke belangstelling, riep Lavalère uit. Maar ik had ook niet anders kunnen verwachten. Natuurlijk — het ijzer van de ketel zou smelten als ijs in de lente, en wegdruppelen als water bij die hitte, als de binnenwanden niet bekleed waren met een steensoort, die zelfs bij die vreeselijke hitte niet kan smelten. Wat het menselijke lichaam betreft — je weet er wat in een crematorium gebeurt: kist, lichaam en beenderen gaan gezamenlijk tot asch over! Maar er is een klein verschil — in een crematorium duurt het veel langer, en de hoeveelheid asch die over blijft is aanzienlijk grooter!

— Maar dat is prachtig! zeide Raffles sarcastisch. En mag men vragen of gij de lieden, die U onaangenaam zijn, levend in dien ketel stopt?

— Soms — als ik er een bijzonderen hekel aan heb! antwoordde Lavalère achteloos.

— En — is U nooit bang voor ontdekking?

Lavalère schudde glimlachend het hoofd en antwoordde:

— Ik kan op mijn menschen rekenen. Trouwens — slechts ik en een van hen ken den toegangsweg naar de tunnel. En — de bezoekers van den ketel krijgen natuurlijk geen gelegenheid meer, rapport uit te brengen over hun bevindingen!

— En — mag ik vragen, of mijn vriend en ik behooren tot degenen die U alleen maar onaangenaam zijn — of aan wie gij een hekel hebt?

Lavalère kwam nog dichter voor Raffles staan, en er was een uitdrukking van hetsch leedvermaak en van krankzinnige haat plotseling verschenen op dat blozende, ronde gelaat, toen hij hem toesiste:

— Voor jou is de dood dien ik je heb toebedacht eigenlijk nog te zacht! Kijk mij eens goed aan, en zeg mij of je me niet herkent! Ik ben Mazoni — ik ben Italiaan. Vier jaren geleden heb je mij een vrouw ontroofd, die ik reeds als de mijne beschouwde. Je moet het je herinneren — zij was de dochter van een rijke Venetiaan — en ik had alles reeds gereed gemaakt om het lieve duifje te ontvoeren. Bij diezelfde gelegenheid heb je mij een bedrag van een half millioen lire ontstolen, en je hebt mijn beste vriend doodelijk verwond! Herken je mij nu?

— Een weinig! Je miserabel, Italiaansch accent bracht wel snaren aan het trillen in mijn herinnering — maar je droeg toen geloof ik een baard! Welzoo, Mazoni! Ja, ik meen mij het geval te herinneren. Je was toen maar een heel ordinaire straatroover.

— Ik was de Koning van Sardinië, en jij hebt mij uit mijn rijk verdreven. Hond! gilde de Italiaan met vlammende oogen. En je zult

in den ketel een langzamen marteldood sterven! Wat je vriend betreft — hij zal je lot deelen! En als je soms mocht hopen op bevrijding — laat die dan varen! Wij hebben je door onze spiegel en telescopen, al van verre zien aankomen en je derde helper, van wien je misschien hulp verwacht — dien hebben wij zooeven met een loos praatje binnenshuis gelokt.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

HENDERSON.

James Henderson wierp nu en dan een blik op zijn horloge, en zijn onrust wies naarmate de minuten verstreken.

En toch kon de reus met geen mogelijkheid voorstellen, welke gevaren er eigenlijk konden dreigen in dat huis daarginds, dat er zoo omschuldig uitzag en terwijl de zon zich reeds boven de kim vertoonde.

Hij had nog niemand anders gezien dan een enkelen agent, die zonder acht op de wachtende auto te staan, met de handen op den rug voorbij wandelde, en geen andere voorwerpen dan een paar vrachtauto's die met donderend geweld over de hobbelende keien voorbijrolden.

Er konden omstreeks tien minuten verstreken zijn, toen Henderson uit de voordeur van het pakhuis een jongmeisje zag komen, die een oogenblik links en rechts keek, toen haastig de straat overstak, en Henderson zag tot zijn verwondering dat het op hem bedoeld was, want het mooie kind liep regelrecht op zijn wagen toe, glimlachte, zoodat al haar prachtige tanden zichtbaar werden, en begon er in rad Fransch te praten, totdat Henderson zijn groote hand ophief, en met een verlegen lachje zei :

— Stop, Mademoozel. Ik versta geen letter van je gekrabbel ! Dat Fransch is een onchristelijke taal, als je het mij vraagt. Wat wil U eigenlijk ?

Het mooie kind liet een helder lachje hooren, en toen zij het begreep, dat de chauffeur geen woord Fransch verstond, en zeker geen Parijsch, wees zij op het huis, vouwde met een smeekend gebaar de handen, vatte Henderson bij een arm, en trachtte hem met zich mee te trekken.

— Wacht eens wat, Juffie, zoo verweerde de reus zich. Moet ik mijn wagen dan maar zoo in den steek laten. Wat moet je eigenlijk van mij hebben ?

En in slecht Engelsch antwoordde het meisje :

— Je moet met mij meegaan — je meester heeft om je gezonden !

Het valt moeilijk te zeggen, wat er op dat oogenblik eigenlijk in Henderson omging. De waarheid gebiedt, te verklaren, dat hij, als alle buitengewoon sterke menschen, niet uitblonk door een al te scherp verstand. Dom was hij lang niet, en als het op reparaties aankwam, dan vond hij zijn gelijke niet, maar, zelf een besluit te nemen, achterdochtig te zijn, dat lag niet in zijn aard — dat strookte in het geheel niet met zijn inborst !

Wat zijn meester bewogen kon hebben, dit meisje naar hem toe te zenden, wie zij was, hoe Mylord haar daar in het huis had aange troffen, waarom hij mijnheer Brand niet had gezonden — dat alles overwoog hij niet, misschien wel omdat het te veel tijd in beslag zou hebben genomen !

Hij had alleen maar gehoord, dat hij werd geroepen — en hij ging !

Als altijd vertrouwde hij op zijn geweldige kracht, als altijd liet hij zich meeslepen, zonder te overleggen, door het gevoel slechts zijn plicht te verlichten, als hij een bevel of een verzoek van Mylord opvolgde.

Hij bedacht zich dan ook geen seconde, maar volgde het meisje, dat er zoo aardig en zoo onschuldig uitzag, hij volgde haar ook door de deur binnenshuis — en toen die deur dicht was, voelde hij iets hardts ter hoogte van zijn vijfde rib, en keek hij in een schemerige gang in het strakke gelaat van het lieve, onschuldige meisje, dat hem met een geheel veranderde stem toebeet :

— Geen geluid, of ik haal den trekker over. Een oogenblik dacht Henderson er aan, zijn

verschrikkelijke vuist te gebruiken, maar er waren eenige redenen die hem daarvan terughielden.

Ten eerste betrof het hier een vrouw, ten tweede was een revolverkogel nog altijd sneller dan de snelste vuist en hij zag aan het gezicht van de vrouw dat het ernst was, en ten derde zag hij in de schemering nog een aantal andere gedaanten, die waarschijnlijk het werk zouden voltooien, dat dit lieve kind onafgemaakt had moeten laten, doordat hij haar met een enkele slag de hersens insloeg!

— Mijn eigen vervloekte schuld! Zal ik dan nooit wijzer worden? En te bedenken, dat misschien juist op dit oogenblik Mylord zoo veel behoefte heeft aan mijn hulp.

Hij knarsetandde van woede en zelfverwijt maar reeds zag hij zich omringd door een viertal mannen, en evenveel revolverloopen waren op zijn borst en zijn rug gericht. Hij voelde heel goed dat het tot niets diende, op dit oogenblik tegenstand te bieden. Men had hem bevolen de handen op te steken, en hij wist dat de geringste beweging die revolver zou doen afgaan, en dan kon hij den armen Mylord eerst recht niet gaan helpen!

Want dat zijn meester op dezelfde wijze overvallen was — het kon voor den reus niet langer twijfelachtig zijn!

En wie kon zeggen in welk vreeselijk gevaar hij zich thans bevond.

— Loop vooruit, en denk er om — als je je pink beweegt ben je er geweest! zeide een stem, die voortreffelijk Engelsch sprak, en zelfs Londensch!

— Zelfs dat nog! bromde Henderson verontwaardigd. Dat is me nog wel een Engelschman! Van je landgenooten moet je het maar hebben!

Maar intusschen liep hij voort, en men dwong hem een steenen trap af te dalen, en toen kwam hij in een kelderachtig vertrek, zonder venster of andere opening, en dat door een elektrische lamp verlicht werd, die midden van de zoldering afhing.

En hier moest hij het tot zijn vernedering en verwondering ervaren, hoe het mooie meisje met een rustig gebaar een fraai gemaakte pruik afnam, een paar haakjes losknoopte en een japon van zich af liet glijden, en daar nu stond als een jongeman, bijna een knaap nog, met een mooi, glad gezicht en groote, reebruine oogen.

— Dat doet de deur dicht! zuchtte de reus. Als ik dat maar bijtijds geweten had, zou ik hem met plezier hebben neergebeukt! De wereld gaat er niet op vooruit, dat is zeker. Of worden mijn oogen zoo slecht? Ik zou gezworen hebben,

dat het een knappe meid was! En wat heeft dat ontuig nu eigenlijk met mij voor? Wat een zootje! Nooit heb ik zoo'n verzameling gemeene tronie's om mij heen gehad!

Terwijl hij zoo in zijnzelf stond te mompperen, nog altijd met den druk van een viertal revolver's in zijn ribben, opende de jongen, die zoo verbluffend de rol van een mooi meisje had gespeeld, met een sleutel een tweede deur, die toegang bleek te geven tot een klein, vunzig hok, waar het nog donkerder was, want hier brandde in het geheel geen licht.

In dit hok was evenmin een venster te zien, maar in de tusschendeur was een opening ter grootte van een briefkaart, waarschijnlijk bestemd voor den bewaker, die daardoor den gevangene kon gadeslaan.

— Vooruit, naar binnen met hem! beval de knaap op norschen toon.

Henderson dacht zelfs geen oogenblik aan verzet.

Hij had meer met bandieten van de ergste soort te doen gehad. Niemand had gezien dat hij hier binnen werd gevoerd, en men zou hem hier onder den grond kunnen afmaken als een stuk vee, zonder dat het daarboven gemerkt werd.

Maar er was nog een andere reden, die hem weerhield, tegenstand te bieden.

En dat was er een van een nobelen aard, die volkomen strookte met het eenvoudige, opofferende karakter van onzen reus — een doodde Henderson zou geen duit meer waard zijn!

Het moest een levende Henderson zijn, die Mylord en Mijnheer Brand zou kunnen redden, indien dit tenminste nog mogelijk was.

Hij begreep maar al te goed dat de kans op ontsnapping maar uiterst gering was, maar zelfs die geringe kans mocht hij niet voorbij laten gaan en voorgoed bederven door zich nu te verzetten.

Want dan — een paar doffe knallen, en hij zou een lijk zijn!

Rustig en schijnbaar onderworpen, zich zoo klein mogelijk makend, strompelde hij dus het vunze hok binnen en al spoedig begreep hij, waaraan deze lucht toe te schrijven was.

Zijn voet stootte tegen iets hards en toen hij omlaag keek, zag hij een vrij groot rooster in den vloer, van dikke, roestige staven en vrij diep daaronder een duistere glanzing — dat moest water zijn, misschien van een riool, misschien van een van die talrijke onderaardsche stroompjes, die Parijs nog altijd onder haar bodem heeft, en die bijvoorbeeld een twintigtal jaren geleden de oorzaak waren dat plotseling een zeer groot stuk van den rijweg in een der grootste straten zich begaf,

en een tweetal rijtuigen een aantal meters omlaag zakte! De grond was daar eenvoudig weggespoeld.

— Draai je om! beval dezelfde knaap van zoeven, en een kort oogenblik vreesde Henderson, dat hij nu van achteren zou worden neergeschoten, en dat men hem dan door dat rooster zou laten zakken in het kwalijk riekende, donkere water daarbeneden!

Men bond hem echter alleen maar de armen en polsen op den rug vast — met touwen, zooals hij tot zijn inwendige en stille voldoening bemerkte.

Een ketting was lastig — als hij tenminste dikke schakels had! Henderson kon een scheepsketting alleen door het doen opzwellen van zijn biceps doen springen — maar dat is heel iets anders dan achter den rug zulke boeien los te wringen — dan kun je geen kracht zetten.

Hij poogde echter zijn ongelukkigste gezicht te zetten, en slaagde daar tamelijk wel in.

In het hok stond niets anders dan een stoel, een ouderwetsch meubel met een houten zitting en wijd uitstaande pooten, er stond een kruik, half vol water en in een hoek lag wat stroo.

Een varken zou beter gehuisvest worden, knorde Henderson.

— Het is voor jou voldoende! zeide de knaap op koelen toon. Verwondert het je niet dat wij je niet onmiddellijk hebben neergelegd?

— Ja, dat verwondert me sterk! antwoordde de reus onmiddellijk.

— Dat komt omdat we eerst instructies moeten afwachten. Je bent maar een knecht van Raffles!

— Een knecht? brulde Henderson woedend. Zoo ben ik nooit beschouwd door mijn meester. En die naam dien je daar noemt, ken ik niet!

— Mooi, grinnikte de jongen, speel jij maar comédie. Ik ken het ook wel, dat heb je gemerkt. Zoodra ze daar boven Raffles en zijn maat hebben opgeruimd, kom jij misschien aan de beurt. Ik denk niet dat je kansen heel gunstig staan, nu je het huis hier kent. In die kruik is water.

— En waar is mijn ontbijt? vroeg Henderson grimmig.

— Je zult het voorloopig daar zonder moeten stellen! antwoordde de jongen schouderophalend. Er is maar een kans op de duizend dat je hier levend vandaan komt. De chef zal nu wel eens en voor goed afrekenen met dat vervoechte drietal dat ons overal voor de voeten loopt. Vooruit, ongens!

De andere mannen verwijderden zich van de deur, die werd dichtgeworpen. Henderson

hoorde sleutels in het slot rondknarsen.

Er viel een vierkante lichtplek op den tegenoverliggenden muur, afkomstig van het kleine luikje in de deur van zijn cachot.

Hij hoorde schreden, de tweede deur viel dicht, en toen hoorde hij de stappen van een enkelen man, dien hij nog niet kon zien, doch die langs een der zijmuren heen en weer scheen te loopen.

Toen werd een zijner andere zintuigen geprikkeld, dat van den reuk.

De geur van een goede Egyptische sigaret drong, door het kijkgat heen, in zijn neusgaten en zoo helder ven geest en zonder vrees was Henderson, dat hij genoot van die gewaarwoording en de prikkelende lucht begeerig insnoof.

En toen begonnen zijn gedachten snel en vaardig te werken.

Hij sloeg acht op alles wat hem omgaf en op wat er geschiedde.

Het eerste was hij waarnam was, dat zijn bewaker de richting van zijn loop ging veranderen, en nu met geregelde tusschenpoozen langs den tusschenmuur ging, hetgeen natuurlijk tengevolge had, dat hij even zooveel malen het luikje moest passeeren.

Meestal stond de man dan even stil, om door het luikje naar binnen te zien.

En Henderson bemerkte aanstonds, dat dit voor den man niet gemakkelijk moest zijn, want zijn hoofd sloot de opening bijna af, zoodat er maar heel weinig licht door het luikje naar binnen kon dringen.

De bewaker zelf had dit ook na een paar malen ingezien, en ging zich aanwennen, schuin naar binnen te kijken maar na een minuut of tien, liet hij ook dit na, in de vaste overtuiging, dat hij overtollig werk deed, omdat het voor den man daar binnen volslagen onmogelijk moest zijn, uit dat hok te ontsnappen, zonder dat hij zelf de eerste poging daartoe in den kiem zou kunnen verijdelen.

Het was een vrij groote kerel met een door de pokken geschonden gezicht, kleine, valsche oogjes en breede kaken.

Henderson luisterde scherp toe, en hij hoorde duidelijk hoe de man opnieuw een sigarettenkoeker opende en weer dichtklapte, een lucifer afstreek, en een kort gegrom liet hooren.

En toen dacht hij aan zichzelf en aan zijn touwen.

Hij wrong zijn armen eens, zijn polsen, maar hij bemerkte al heel gauw, dat dit hem weinig zou baten, hoe sterk hij ook was, want de touwen waren bijna een duim dik, en door een kundige hand geknoopt.

Toen bedacht hij, wat Mylord deed in zulke omstandigheden, en hij zocht naar een voorwerp om die touwen stuk te schuren.

En dat voorwerp was als het ware aangevoelen — de roestige, vierkante spijlen die daar omstreeks het midden van den vloer waren bevestigd.

Heel zachtjes ging hij op zijn rug liggen, en met een voldoening dat hem bijna had doen schreeuwen van blijdschap, bemerkte hij dat het roestige ijzer als een vijl werkte en zeer snel door het strak gespannen touw heen-sneed! Binnen vijf minuten was hij zoo ver, dat hij zijn polsen kon loswringen, en het touw brak.

Telkens had hij even opgehouden om te luisteren, maar hij had niets anders gehoord dan een geeuw van den bewaker, het begin van een varieté-liedje, dat de man neuriede, en een ongeduldige uitroep.

Maar nauwelijks was hij ook vrij, of hij hoorde de voetstappen weer, en hij had maar juist den tijd overeind te komen, het touw van den grond te rapen en zijn handen weer achter zijn rug te kruisen, waarop hij tegen den muur ging leunen met gebogen hoofd een toonbeeld van wanhoop.

De bewaker kwam langs, keek naar binnen en zag niets verdachts. Hij riep zijn gevangene een scheldwoord toe, ging verder, hij keerde terug — voor de laatste maal!

Want Henderson had dit verwacht, en was zachtjes tot dicht bij het luikje gestapt. Zijn rechterhand was klaar om toe te grijpen. En bliksemsnel schoot die hand uit, toen het hoofd weer voor het luikje kwam, en zat in een onderdeel van een seconde als een schroef gekneld om de hals van den man daar voor de deur, met zulk een vreeselijke kracht, dat de bewaker aanstonds blauw in het gelaat werd.

Hij poogde te schreeuwen maar dit was hem geheel onmogelijk.

Hij kon zijn revolver nog te voorschijn halen, maar hij kon het wapen niet gebruiken al spande hij nog zoo in, want de verschrikkelijke vuist, die daar zoo plotseling door het luikje was komen vliegen, trok hem met zooveel kracht tegen de deur aan, dat hij zijn rechterarm onmogelijk tusschen lichaam en deur kon wringen.

Toen schoot hij in zijn wanhoop tot tweemaal toe zijn wapen af, maar zijn makkers waren zeker te ver, en de klank van de schoten verstikte tusschen deze muren en die stalen deur.

De man trachtte zijn knieën op te trekken om zich op die wijze af te zetten van de deur, maar hij had er reeds de kracht niet meer toe, zijn oogen puilden hem uit het hoofd, en Henderson hoorde hoe de revolver viel uit zijn krachtelooze vuist.

Maar onverbiddelijk bleef hij de strot van den kerel dichtknijpen, totdat het gespartel minder werd, en eindelijk viel het lichaam slap en zwaar langs de deur op den vloer, en alles bleef stil.

— Dood of zoo goed als? mompelde Henderson voor zich heen. Nu, het doet er ook niet toe, van het oogenblik af dat hij mij niet meer kan lastig vallen. Veel is er in ieder geval niet aan verbeurd, het hemd is nader dan de rok, en Mylord heeft mij altijd geleerd, dat de zucht tot zelfbehoud een van onze natuurlijkste gevoelens is. Ik wil maar zeggen dat ik mijn handen in onschuld wasch — hij of ik, dat was hier de zaak, en dan ben ik het toch maar liever. En nu eens zien hoe ik hier uit kom.

Henderson stak zijn armen door de opening, tot aan den schouder, en poogde den sleutel te bereiken — het was hem echter onmogelijk, Er was een verschil van een paar centimeter — maar het hadden evengoed meters kunnen zijn!

Hij zocht in zijn zakken of hij iets had, om zijn armen te verlengen — al was het een potlood, een pijp om door het oog van den sleutel te kunnen steken — hij vond niets, dat van dienst kon zijn.

Een kort oogenblik maakte zich een dolle woede van hem meester, maar hij wist zich te herstellen, dacht ingespannen na, en plotseling bukte hij zich, sloeg zijn sterke handen aan een der tralies van het rooster, en rukte tot zijn spieren er pijn van deden — en eensklaps trok hij de tralie los uit haar bedding van beton, gaf nog een ruk, en hield het stuk ijzer in de hand!

Weer ging zijn arm door het luikje, en zijn vreugde was groot, toen de tralie juist dun genoeg bleek, om ze door het oog van den zwaren sleutel te kunnen steken. Toen dreigde nog weer een mislukking, want hij kon de tralie niet ver genoeg opzij buigen, om den sleutel een halve slag te doen ronddraaien! Daartoe was zijn arm weer niet lang genoeg. Het zweet stond hem op het voorhoofd en een kort oogenblik liet hij het stuk ijzer los — en toen hoorde hij tot zijn onuitsprekelijke blijdschap, hoe de tralie door haar eigen gewicht den sleutel geheel deed omdraaien, want met een doffen slag viel zij op den grond. Hij duwde

tegen de deur — zij ging open, al was het dan moeilijk, maar dat kwam omdat het lichaam van den bewaker er nog voor lag!

Henderson keek even naar het blauwe gezicht met de uitpuilende oogen, raapte de revolver op die nog vier kogels bleek te bevatten, krabde zich eens achter het oor en zeide:

— Ja, hij ziet er leelijk uit! Misschien kan een goede dokter hem nog oplappen, maar hij kan mij tenminste niet meer lastig vallen!

Hij had de deur naar de keldertrap geopend, die slechts met een kruk gesloten was, liet het wapen in zijn zak glijden en bromde:

— En de anderen gaan er ook aan, als zij mij willen beletten Mylord te redden!

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten
NORTH STATE **CLYSMA No. 30**
GOLD DOLLAR **MAVRIDES TURKISH**
PIRATE

HOOFDSTUK VII.

HET EINDE VAN ROVELLO.

Een klein groepje mannen liep door een zwak verlichte gang met wanden van beton.

Mazoni liet vooruit, den rug een weinig gekromd, en een weinig achter hen ging Rovello.

Op hun voeten volgden Raffles en Brand, nog altijd stevig geboeid en de tocht werd besloten door een viertal mannen, allen gewapend.

De gang was kaarsrecht, en blijkbaar pas kort geleden aangelegd.

De wanden waren geheel glad, en een weinig tonvormig, wat de zoldering betreft.

Op regelmatige afstanden waren kleine gloeilampjes aangebracht.

Men was in deze tunne gekomen door een ijzeren deur, en men had daar twee mannen ter bewaking achtergelaten — het waren twee van de kerels, die Henderson hadden moeten opsluiten.

De tunnel was ongeveer 20 meter lang, en eindigde in een soort van kelderruimte, waar Raffles en Brand niets anders zagen dan een paar handwielen, en twee of drie hefboomen.

Een andere uitgang of ingang dan deze tunnel scheen er niet te zijn.

De zoldering was hier vlak, en toonde in het midden een rond gat, een soort van koker, waaruit een stalen laddertje neerhing, dat omlaag kon worden getrokken tot het op den grond steunde.

— Hier zijn wij er, Raffles! begon Mazoni met zijn zoetsappigen glimlach. En hiermede is het einde van je aardse reis bereikt! Nog een kleine, technische uitweiding, die je belang zal inboezemen, daarvan ben ik zeker. De zoldering van dit vertrek is een meter dik, en van vuurvaste steen. De hitte zal hier dus wel groot worden, maar toch dragelijk. Deze roodgeverfde hefboom schakelt den stroom in, die mijn aardig electrisch oventje aan het werk zet, — want ik meen je reeds te hebben gezegd, dat ik mijn buitensporige hitte verkrijg langs electrischen weg! De hefboom met het zwarte handvat echter, sluit de toegang tot het mangat weer af. Ik haal hem nu over naar de anderen kant — je ziet dat de koker zich opent en dat de ladder naar beneden komt.

Inderdaad, met een zacht gerucht opende zich langzaam een ronde deksei aan den onder-

kant van den koker, even lang als de zoldering dik was, de stalen ladder gleed omlaag en stuitte met een harden tik op den betonnen vloer.

— En nu zal ik je alleen nog maar behoeven te vragen, of je nog een laatste wensch hebt, begon Mazoni weer.

— Ja, Mazoni! antwoordde Raffles ernstig. Een man als ik heeft natuurlijk reeds bij zijn leven voor alles gezorgd, want iedere seconde kan hij den dood verwachten, daar zijn vijanden talrijk en wreed zijn. Daaromtrent maak ik mij dus geen zorg. Maar je hebt door list een mar in je handen weten te krijgen, die je geen haar op het hoofd gekrenkt heeft, die niet eens weet van je bestaan, en wiens eenige misdaad is, dat hij mij trouw heeft gediend! Ik verzoek je, die man onmiddellijk weer in vrijheid te stellen!

Mazoni haalde slechts zijn schouders op, en zeide:

— Vraag om iets anders! Hoe kan ik dien man de vrijheid hergeven, nu hij weet van mijn geheim?

— Hij kent alleen je pakhuis! hernam Raffles op dringenden toon. En als je wilt, zal ik hem bevelen, te zwijgen over alles wat er deze morgen gebeurd is. En dan zal hij het doen, dat weet ik zeker!

— De geest is sterk — het vleesch is zwak! zeide Mazoni wijsgeerig. Hij zal het beloven, en zijn wraakzucht zal hem dwingen, zijn belofte te schenden. Vraag iets anders!

— Ik heb niets anders te vragen! hernam Raffles zacht, met gebogen hoofd. En niemand hoorde het, zelfs Brand niet, hoe hij in zichzelf prevelde:

— Vergiffenis, Henderson — vergeef het mij, brave kerel!

— Alles gereed? vroeg Rovello koeltjes. Laten wij dan niet teveel tijd verliezen Mazoni, bedenk dat de morgen reeds lang is aangebroken, en dat wij de juweelen en het geld hier niet in je pakhuis kunnen laten.

— Ik heb het naar mijn woning op de tweede verdieping laten brengen, antwoordde Mazoni kortaf. Daar is het voorloopig volmaakt veilig.

— Maar ik moet Germaine toch zelf haar

juweelen teruggeven, drong Rovello aan.

— Daar is geen haast mee! hernam Mazoni korzelig. Maar je hebt gelijk — wij zullen dit kleine onderdeel snel afhandelen. Vaarwel dus, Raffles, — waarschijnlijk tot in een streek, waar het wellicht nog warmer zal zijn dan in dezen ketel! Over een uur zullen jullie beiden in de winden verstrooid zijn — een hoopje asch, nauwelijks groot genoeg om er een handpalm mee te vullen! Ontboeit hen — zij zullen althans de eer hebben met eigen kracht den dood te mogen ingaan, en de ladder te bestijgen.

Terwijl drie mannen met geladen revolver toezagen, knoopte een vierde de touwen los, waarmede Raffles en Brand geboeid waren.

Op het oogenblik dat Raffles den voet op den laagsten sport zou zetten, klonk er aan het begin van den gang plotseling eenig gerucht, een schrill fluitje klonk, en een hooge stem brulde:

— Opgepast! Politie!

— Vervloekt! schreeuwde Mazoni, half dol van woede en schrik. Wie heeft ze gewaar-schuid?

— Dat deed Germaine! klonk rustig de heldere stem van Raffles.

— Hoe weet jij dat, hond? vroeg Mazoni bevend van drift en zoo bleek als een lijk.

— Omdat ik zelf haar gehypnotiseerd en haar dat bevel gegeven heb!

Knarsetandend van woede, tastte Mazoni in zijn zak, maar reeds klonken er snelle schreden aan het begin van den tunnel.

Hij duwde Raffles van den ladder weg, en riep schor:

— Kom mee, Rovello! Dit is onze eenige uitweg! Let goed op, jullie jongens! Als we in den ketel zijn, sluit dan den toegang — en houdt je bek tegenover de politie. En jullie zorgen dat deze kerels óók niets kunnen zeggen — je begrijpt me.

Rovello maakte nog een beweging, den ander te weerhouden, maar die had hem reeds het laddertje opgeduwd en beet hem toe:

— Wil je worden meegenomen? Over tien minuten zal een van hen ons komen vrijlaten.

— Maar zij zullen allen worden meegenomen — hoe kan een van hen ons dan bevrijden? schreeuwde Rovello, zich nog altijd verzettend.

— Chaudois kan het doen! zeide Mazoni snel. Hij is de eenige die door de opening kan! Hier, Chaudois!

Een kleine man van een onwaarschijnlijke magerheid trad uit de rijen der bandieten tevoorschijn, terwijl daar aan het begin van de gang nog altijd het gerucht duurde van een worsteling het was duidelijk dat daar de agenten slaags waren geraakt met de wachtpost, maar

dan moesten het toch wel weinig in aantal zijn, anders was het onbegrijpelijk dat die eene man de gewapende macht zoolang kon tegenhouden. Chaudois had kunnen optreden als wondermensch in een kermistentje, en hij geleet op een geraamte, maar dan het geraamte van een knaap, met geen twaalf ons vleesch op zich.

— Jij gaat door de opening, je wacht een kwartier tot je niets meer hoort, of zeg liever een half uur en dan — —

— Geen half uur! schreeuwde Rovello, wit van angst. Dat houd ik daarbinnen niet uit. Een kwartier is ruim voldoende, dan zal de weg wel veilig zijn.

— Een kwartier is ruim voldoende, dan zal de weg wel veilig zijn.

— Een kwartier dan! grinnikte Mazoni vol minachting. Maak dat je wegkomt!

De magere man liep op een hoek van het betonnen vertrek toe, waar zich een soort van gleuf bevond ternauwernood een hand breed, en die van den vloer tot dan de zoldering reikte.

Niemand zou ook maar een seconde op het denkbeeld zijn gekomen, dat een mensch door die opening had kunnen gaan, en toch glipte Chaudois er zonder minste moeite doorheen, met zijn schouders vooruit!

Het volgende oogenblik was hij onzichtbaar geworden.

— Nu ben je toch zeker gerust? Vooruit nu! beval Mazoni, Rovello een sport hooger duwend. Er is niet het minste gevaar.

— Maar begrijp je dan niet — Raffles en die ander — zij zullen ons verraden, zoodra de politie tot hier is doorgedrongen!

Plotseling hield Mazoni op met duwen, en gromde, omziende naar Raffles:

— Dat is althans een geldige reden! Dat is waar — daaraan heb ik niet gedacht. Nu, er is een heel eenvoudige oplossing, die nog het voordeel heeft, dat wij toch onze planetjes ten uitvoer zullen brengen, als de rest hier is teruggekeerd. Vooruit — jullie — ga ons voor in den ketel! En bedenk wel dat wij gewapend zijn — jullie niet.

Er lag een verraderlijk, valsch licht in zijn oogen en Raffles zoewel als Brand begrepen maar al te goed, dat hun vonnis daar in dien vreeselijken ketel onmiddellijk voltrokken zou worden, zoodra de deur van den ingang weer gesloten was. Niemand zou de schoten kunnen hooren, door die meterdikken cylinder heen.

Een ondeelbaar oogenblik keek hij naar zijn ontboeide handen en liet een zacht waarschuwend woord hooren tot Brand, die vlak naast hem was blijven staan, en luisterde naar de vage geruchten, die uit het begin van de gang nog

altijd bleven klinken.

Toch was dat geluid in kracht reeds afgenomen, en men hoorde alleen nog maar het geschuifel van voetstappen, en een heftig gesnuif, alsof er twee of meer mannen elkaar omvat hielden en met elkander worstelden.

En ineens werd het stil.

Er scheen een einde gekomen te zijn aan het tumult.

Nog scherper luisterde Raffles, en toen glimlachte hij — daar in de verte had hij het geluid opgevangen van een eigenaardig fluitsein, zacht maar toch duidelijk verneembaar, en — en slechts begrijpelijk voor hem en voor Brand.

Hij antwoordde met hetzelfde sein, en tegelijkertijd sprongen zij toe op de dichtstbijzijnde mannen, alsof het zoo afgesproken was, en Raffles slaagde er bij zijn eerste pogen al in den bandiet dien hij bij den keel had gegrepen zijn revolver afhandig te maken.

Den kerel als een schild voor zich houdend, vuurde hij onder diens rechter arm door een kogel af op een van de andere vier bandieten, die zijn wapen op zijn hoofd had gericht.

Midden in het voorhoofd getroffen, viel de man plat voorover — maar op hetzelfde oogenblik voelde Raffles een weëen schok — de getroffene had op het laatste oogenblik nog den trekker overgehaald, en de van zijn baan wijkende kogel had zijn eigen makker in de volle borst getroffen en het stuiptrekkend lichaam van voor tot achter doorboord, had dien akeligen weëen schok veroorzaakt.

Zwaar en slap viel het lichaam uit Raffles armen op den grond.

Door de tunnel naderde plotseling snelle en zware voetstappen.

En hol en somber klonk het onder het gewelf van de tunnel opnieuw :

— Politie ! Politie !

Bijna dol van woede, nu twee van zijn mannen hem nu ontvallen waren en er nog maar twee over waren, die daar radeloos stonden toe te zien en niet wisten wat zij doen moesten, vuurde Mazoni op goed geluk, en trof Brand in de zijde, die een zwakken kreet slaakte, de hand op de wonde drukte, en naar den muur wankelde.

Maar op datzelfde oogenblik, toen Raffles van woede en smart brulde, meenende dát Brand zwaar gewond was, kwam er een man binnenstormen, maar die was volstrekt niet als een politieagent gekleed, maar eenvoudig als chauffeur, maar dat belette niet dat hij onmiddellijk als een woedende wervelwind in dien kelder rondging, zoekend naar slachtoffers.

Hij had een korte knuppel bij zich, en dat was wel degelijk de gummiknots van een politie-

man en daarmee sloeg hij naar een van de bandieten, die echter den slag ontweek, met de behendigheid van een aap, en hem met een revolvershot aan den arm verwondde.

Raffles had ook geschoten, maar te vlug, en hij slaagde er slechts in, het wapen in de hand van Mazoni te verbrijzelen, die niets beters wist te doen dan in zijn vertwijfeling het stalen laddertje op te snellen en in den ketel te verdwijnen.

Een van de bandieten had juist den tijd, den zwarten hefboom over te halen, en den toegang af te sluiten.

Het volgende oogenblik beukte de zware vuist van Henderson hem neer.

— Zorgt U maar voor mijnheer Brand, mylord, schreeuwde de reus. Hij bloedt erg uit de zijde, en hij ziet zoo wit als een laken ! Ik zal den aftocht wel dekken.

Raffles begreep maar al te goed, dat Brand onmiddellijk hulp behoefde. Het bloedverlies moest gestelpt worden.

Hij nam zijn vriend in zijn armen alsof het een kind was, en droeg hem zoo vlug hij kon weg door de tunnel, vond bij de deur den bewaker die er slecht aan toe was en moest over de lichamen van drie stijf ingepakte agenten van politie stappen, die hen met rollende oogen volmaakt machteloos nastaalden.

Even later had hij het noodlottig gebouw verlaten, en legde Brand neder in de vrije buitenlucht op een stil plekje van de binnenplaats, waar hij al zijn zorgen aan hem begon te wijden, het aan Henderson overlatend, voor de rest te zorgen !

De reus had nog maar twee vijanden tegenover zich, en dat kon voor hem niets te beduiden hebben ook al was hij zelf reeds gewond en overal gehavend.

Zwijgend en verbitterd wierpen Rovello en de bandiet die zich nog kon bewegen zich op hem, zonder wapens, behalve hun lange messen. Hun revolvers waren leeggeschoten of onbruikbaar. Een verwoede worsteling ontstond.

Rovello was de eerste die met een vreeselijke vuistslag boven op het hoofd buiten gevecht werd gesteld.

Verbitterd bleef de bandiet doorvechten, in het wilde stekend met zijn mes — en worstelend vielen beide mannen met hun volle gewicht tegen den muur — en boven op den rooden hefboom, die omsloeg, en door beider gewicht vlak bij de as afbrak.

De bandiet slaakte een vreeselijken kreet, en poogde zich met een uiterste krachtsinspanning vrij te maken, maar Henderson slingerde hem van zich af, nam hem op, en smakte hem

opnieuw tegen den betonnen vloer, waar de man bewegingloos bleef liggen.

En juist toen zag Henderson als het ware uit den muur een zonderlinge, afzichtelijk magere gedaante verschijnen, die met krankzinnige oogen naar den afgebroken hefboom staarde, en wel zesmalen achtereen wezenloos mompelde, met een sidderende vinger naar het vernielde werktuig wijzend :

— De hefboom ! De hefboom !

— Wat is er met dien hefboom ? vroeg Henderson met een wilden lach. Kom hier, jij dwerg, en blijf met je handen uit je zakken !

De magere man was zoo onvoorzichtig het bevel te minachten, hij wilde toch vuren, op het geweldige lichaam van dien bebloeden man met zijn verwarde haren, maar de afgebroken hefboom trof hem midden op het hoofd, en zijn rol was uitgespeeld.

Henderson keek eens grimmig om zich heen, tilde Rovello van den grond, laadde den bewustelooze man op zijn schouders en gromde :

— Dit is de voornaamste ! Die voelt zwaar aan ook, die heeft zijn zakken vol zitten, dat zal Mylord plezier doen. Ik maak dat ik weg kom — het is vreemd, maar het komt mij voor, dat ik het er ditmaal warm van heb gekregen. Het is hier om te stikken.

En toen snelde hij de tunnel in met zijn

levende vracht over zijn schouders.....

Een van de politieagenten wist zich naderhand vrij te maken, de anderen te ontboeien en toen ging alles zeer snel achter elkaar.

De betonnen kelder werd betreden, en men vond er drie zwaar gewonde bandieten. De hitte was er bijna onuitstaanbaar.

Men vond ook den mageren man, men wist hem tot bewustzijn te brengen — en hij onthulde in zijn verschrikkelijke angst het vreeselijke geheim van de ketel.

Men spande zich tot het uiterste in, in een helsche temperatuur, den afgeknaptten hefboom terug te zetten, en slaagde er pas in, na verloop van een half uur, waarbij de werklieden om de minuut moesten worden afgelost.

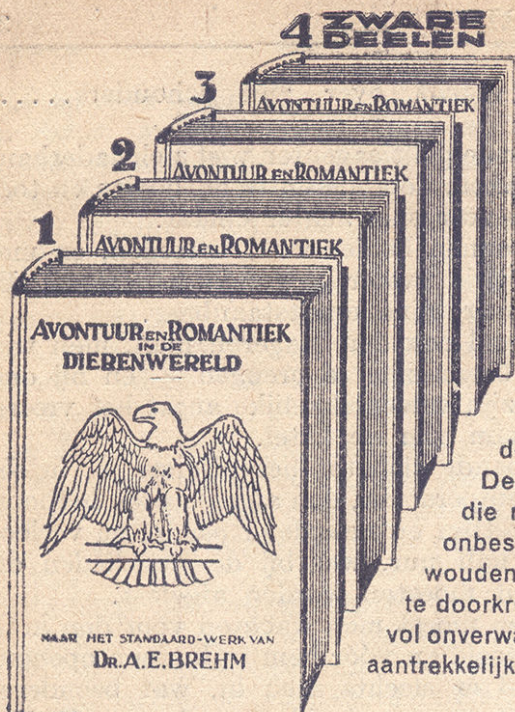
Zes uren moest men wachten voor den ketel was afgekoeld en vóór hem te kunnen openen : men vond er slechts asch in, wat beenderen — en wat ineengevloeid metaal van sleutels, het goud van een horloge en het lemmet van een stalen mes.

Dit was het einde van den verschrikkelijken benedeleider Mazoni.

En wat zijn beschermeling Rovello betreft — men vond hem zwaar gekneveld in het zoo genaamde pakhuis, en hij werd een maand later tot zestien jaren gevangenschap veroordeeld.

De volgende aflevering bevat :

DE HOTELRAT.

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK MAAR

uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeer, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen..... De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen..... En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij **GEEN FANTASIE MAAR WERKELIJKHEID**

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen.

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde standaard- en levenswerk van den grooten, Duitschen dierkundige **Dr. A. E. BREHM**

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. — Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen.

Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen:— Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties. — Rijk vertelmateriaal voor de scholen. — Gezellige boeken. — Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!.....

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en Stamperius, bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON te adresseeren aan ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C.

Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
* tegen 13 " " " fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/ de eerste maandelijksche termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrekening No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARAAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE WERELD **COUPONS**

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA No 30 1 1/4 ct || NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct || GOLD DOLLAR 1 ct
- MASPERO No 2 1 1/2 ct || PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct || FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaiën ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus
te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

GRATIS
PUNTEN

Naam:

L12

Stad:

Galieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van ééruzijde adres wordt slechts een dazer bonz geaccepteerd

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDWYN MAYER ARTISTEN

